

Ημερολόγιον της Ανατολής

Ευριπίδης

Μήδεια

Μετάφραση: Π. Θωμάς

Ημερολόγιον της Ανατολής, Κωνσταντινούπολη, (1886), σ. 24-77

Γ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ

(ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ).

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἡ Μήδεια ἔνεκεν τῆς πρὸς τὸν Ἰάσονα ἔχθρας, ἐπειδὴ ἐνουμφρεύθη οὗτος τὴν θυγατέρα τοῦ Κρέοντος Γλαύκην, ἀπέκτεινε μὲν ταύτην καὶ τὸν Κρέοντα αὐτὸν, ἀπέσφαξε δὲ τὰ τέκνα τῆς καὶ ἀναρπασθεῖσα ἐφ' ἄρματος κατέφυγε πρὸς τὸν Αἰγέα, ὅστις ὑπέσχετο νὰ παράσῃ αὐτῇ ἄσυλον.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορινθίῳ, ὁ δὲ χορὸς συνέστηεν ἐκ γυναικῶν Κορινθίων. Προλογίζει δὲ τροφὸς Μηδείας.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΔΕΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΤΡΟΦ. Εἶθε τὸ σκάφος τῆς Ἀργεῦς τὰς Κυκνάς
 νὰ μὴ ἐπέρα Συμπληγάδας καὶ ποτὲ
 μὴ φθάσει εἰς τῶν Κόλχων τὴν γῆν ἤθελεν!
 Μηδ' εἰς τὰς νάπας τοῦ Παγλίου ἤθελε
 πέσει τμηθεῖσα πεύκη καὶ δι' ἐρετμῶν
 τὰς χεῖρας εἶθε νὰ μὴ ὤπλιζέ ποτε

ἀνδρῶν γενναίων, οἵτινες τὸ πάγχρυσον
 δέρας ἀπῆλθον ἵνα παραλάβωσι
 πρὸς χάριν τοῦ Πελίου· καὶ ἡ Μήδεια
 ἡ δέσποινά μου τότε δὲν θὰ ἔπλεεν
 εἰς Ἴωλκοῦ τοὺς πύργους ἐκ τοῦ ἔρωτος
 τὰς φρένας ταραχθεῖσα τοῦ Ἰάσονος·
 οὐδὲ τὰς κόρας τοῦ Πελίου πείσασα
 νὰ κτείνωσι κατόπιν τὸν πατέρα των
 ἤθελε κατοικήσει εἰς τὴν γῆν αὐτὴν
 τὴν Κορινθίαν μετ' ἀνδρὸς καὶ τέκνων της.
 Ἄρεσκουσα μὲν εἰς τῶν πολιτῶν αὐτῶν
 ἐδῶ τὴν χώραν εἰς ἣν ἦλθε φεύγουσα
 κ' εἰς πάντα συμφωνοῦσα τῷ Ἰάσωνι.

Τοῦθ' ὅπερ ὄντως σωστικὸν τὰ μάλιστα
 εἶνε ὁπόταν σύζυγος πρὸς σύζυγον
 ἁμοφρονοῦσα δὲν διάκητ' ἐχθρικῶς.

Τώρα δ' ἐχθρὰ τὰ πάντα κ' ἡ ἀγάπη των
 ἐφαρμακεύθη· ὁ Ἰάσων ἐπειδὴ
 προσδοῦς τὴν δέσποιάν μου καὶ τὰ τέκνα του
 εἰς γάμους ἤδη ἐντροφᾶ βασιλικούς,
 τὴν θυγατέρα νυμφευθεῖς τοῦ Κρέοντος
 τοῦ ἄρχοντος τῆς χώρας. Ἡ δὲ Μήδεια
 παρερριμένη τώρα ἡ ταλαίπωρος
 καὶ καταφρονημένη, ἀνακράζει μὲν
 τοὺς ὄρκους των βρωῶσα, ἀναφέρει δὲ
 πίστιν μεγίστην χειραψίας δεξιᾶς
 κ' ἐπικαλεῖται μαρτυρίας τῶν θεῶν,
 ὁποίας αὐτὴ παρὰ τοῦ Ἰάσονος
 ἀνταμοιβῆς τυγχάνει. Κεῖται δ' ἄσιτος
 εἰς ἀλγηδόνας ρίψασα τὸ σῶμά της,
 περῶσα τὸν καιρὸν της μὲ τὰ δάκρυα,
 ἀφ' ὅτου εἶδεν ὅτι τὴν ἠδίκησεν
 ὁ σύζυγός της, οὔτε τ' ὄμμα αἴρουσα
 ἐπάνω, οὔτε ἐκ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον
 νὰ ἀπαλλάξῃ θέλουσα· ἀκούει δὲ

νουθετουμένη παρὰ φίλων ὅσον καὶ
 ὁ κλύδων τῆς θαλάσσης ἢ τὸ μάκρυνον.
 Ἐχτός καὶ μόνον ἂν αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν
 τὸν πάλλευκον λαιμόν της στρέψασά ποτε
 οἰμώζουσ' ἀποκλαίῃ τὸν πατέρα της
 καὶ τὴν πατρίδα καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς,
 προδοῦσα τοὺς ὁποίους ἠκολούθησε
 τὸν ἄνδρα ὅστις τώρα τὴν καταφρονεῖ.
 Ὑπὸ τῶν συμφορῶν δὲ ἡ ταλαιπώρος
 ἔμαθε τώρα τί σημαίνει τις μακρὰν
 τῆς πατρικῆς του γῆς ν' ἀπομακρύνηται.
 Μισεῖ δὲ καὶ τὰ τέκνα, οὐδ' εὐφραίνεται
 νὰ βλέπῃ ταῦτα καὶ φοβοῦμαι μήπως τι
 ἀποφασίῃ νέον καὶ ἀπρόοπτον.
 Διότι εἶνε βαρυκάρδιος, οὐδὲ
 οὐκ ἀνεχθῆ τὸ πάθος. Τὴν ἠξέσῃρω ἐγώ.
 Καὶ τὴν φοβοῦμαι μὴ σιγῇ ἐμβαίνουσα
 ἐντὸς τοῦ οἴκου, ὅπου εἶν' ἡ νυμφικὴ
 παστᾶς, διαπεράσῃ μὲ τὸ φάτγανον
 τῆς νύμφης τὴν καρδίαν, εἴτε καὶ αὐτὴν
 καὶ τὸν γαμβρὸν φονεύσῃ καὶ τὸν τύραννον
 κ' ἔπειτα εὖρη χειροτέραν συμφορὰν
 τῆς νῦν παρούσης: ἐπειδὴ καὶ φοβερά
 εἶν' ἀληθῶς, οὐδ' εἶνε πρᾶγμα εὐκόλον
 ἂν τις συνάψῃ ἔχθραν πρὸς αὐτὴν ποτε
 καλλίνικον νὰ ἄρῃ νίκην. — Ἄλλ' ἰδοὺ
 οἱ παῖδες ἤδη παύσαντες τὰ παίγνια
 προσέρχονται, οὐδόλως στοχαζόμενοι
 τὰ πάθη τῆς μητρός των· ἀλλ' οὐδ' ἀγαπᾷ
 τὰς λυπηρὰς μερίμνας τὸ νεανικόν.

ΠΑΙΔΑΓ. Ὡ παλαιὰ οἰκέτις τῆς δεσποίνης μου,
 τί πρὸς τὰς πύλας ἔρημος διάγουσα
 ἴστασαι οὕτω καὶ μοιρολογεῖς κακὰ
 καθ' ἑαυτὴν λαλοῦσα; πῶς ἡ Μήδεια
 μακρὰν σου μόνη θέλει νὰ εὐρίσκηται;

ΤΡΟΦΟΣ. Τῶν τέκνων γέρων ὀδηγέ Ἰάσονος,
εἰς τοὺς χρηστοὺς τοὺς δούλους ἢ τῶν δεσποτῶν
ὑπάρχει δυστυχία δυστυχία των
κ' ἐγγίζει τὴν καρδίαν· εἰς τὸσάυτην δὲ
κ' ἐγὼ προσέβην θλίψιν, ὥστε ὄρεξις
μοῦ ἦλθε νὰ ἐξέλθω καὶ πρὸς οὐρανὸν
καὶ γῆν νὰ εἶπω τῆς Μηδείας τὰ δεινὰ.

ΠΑΙΔΑΓ. Δὲν ἔπαυσεν ἀκόμη ἢ τελαίπιωρος
τοὺς ὀδυρμούς της ;

ΤΡΟΦΟΣ Σὲ ζηλεύω ἀληθῶς!
Εἶν' ἐν ἀρχῇ ἀκόμη τὸ δυστύχημα
οὐδ' ἐν τῷ μέσῳ.

ΠΑΙΔΑΓ. ὦ μωρὰ, ἂν πρέπη τις
νὰ λέγῃ τοῦτο τοὺς κυρίους· καὶ λοιπὸν
οὐδὲν ἠξέσκει ἐκ τῶν νέων της κακῶν.

ΤΡΟΦΟΣ. Τί δὲ συμβαίνει, γέρων ; λέγε, μὴ φθονῆς.

ΠΑΙΔΑΓ. Οὐδέν· μετέγνων καὶ διὰ τὰ πρὸ μικροῦ
λεχθέντα ἤδη.

ΤΡΟΦΟΣ. Μὴ πρὸς τοῦ γενείου σου!
τὴν σύνδουλόν σου κρύπτῃς, ὑπισχνούμαι δὲ
ἂν πρέπη, νὰ σιγήσω.

ΠΑΙΔΑΓ. Ἦκουσα λοιπὸν
νὰ λέγῃ τις πρὸς ἄλλους, μὴ φαινόμενος
ὅτι ἀκούω, προσελθὼν εἰς τοὺς πεσοῦς,
ὅπου φοιτῶσιν, ὡς γνωστὸν, οἱ γέροντες
περὶ τὴν κρήνην τῆς Πειρήνης τὴν σεμνήν,
ὅτι τοὺς παῖδας τούτους μετὰ τῆς μητρὸς
ὁ Κρέων, ὁ τῆς χώρας τύραννος αὐτῆς,
νὰ ἐξορίσῃ ἤδη μέλλει ἐκ τῆς γῆς
τῆς Κορινθίας· ἂν ὁ λόγος ἀληθῆς
ὑπάρχῃ ὅμως, δὲν ἠξέσκει εἶθε δὲ
καὶ νὰ μὴ εἶνε τοῦτο.

ΤΡΟΦΟΣ. Καὶ τὰ τέκνα του
νὰ πάθουσι ταῦτα ὁ Ἰάσων θ' ἀνεχθῆ,
καὶ ἄλλως ἔχη τῇ μητρὶ διαφορὰν ;

ΠΑΙΔΑΓ. Τὰ παλαιὰ τὰ φίλτρα κατελείφθησαν
χάριν τῶν νέων καὶ τοῦ οἴκου του αὐτοῦ
δὲν εἶν' ἐκεῖνος φίλος.

ΤΡΟΦΟΣ. Ἄπωλέσθημεν!
Δυστύχημά τι νέον ἂν προσθέσωμεν
εἰς τὸ ἀρχαῖον, πρὶν αὐτὸ ἐξαντληθῆ.
Σὺ ὅμως ἤδη — ἐπειδὴ καιρὸς αὐτὸ
δὲν εἶνε νὰ τὸ μάθῃ καὶ ἡ δέσποινα,
σιώπησον τὸν λόγον καὶ ἡσύχαζε.
'Ακούετε, ὦ τέκνα, ποῖος ὁ πατήρ
καὶ τίνι τρόπῳ πρὸς ὑμᾶς προσφέρεται!
Ν' ἀπολεσθῆ μὲν, ὄχι! εἶν' αὐθέντης μου·
ἀλλὰ φωρᾶται πρὸς τοὺς φίλους κακὸς ὢν.

ΠΑΙΔΑΓ. Ἀλλὰ τίς ὄχι τῶν θνητῶν; μὴ ἔμαθες
ἀρτίως τοῦτο, ὅτι πᾶς τις ἐχυτὸν
ἢ τὸν πλησίον στέργει περισσότερον,
οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ κέρδους ἕνεκα,
ἀφοῦ καὶ τούτους πλέον χάριν τῆς εὐνῆς
δὲν στέργει ὁ πατήρ των;

ΤΡΟΦΟΣ. Ἄλλ' ὑπάγετε,
καλλίτερον θὰ εἶνε τοῦτο, τέκνα, σεῖς
ἐντὸς τοῦ οἴκου, σὺ δὲ ὅσον δύνασαι
μεμονωμένα ταῦτα κράτησον καὶ μὴ
τὰ πλησιάζῃς τῇ μητρί των, ἐπειδὴ
βαρυθυμεῖ καὶ ἤδη ἀκοντίζουσιν
τὴν εἶδον βλέμμα πρὸς αὐτὰ ἀγριωπὸν
ὥσει νὰ πράξῃ μέλλει τι· καὶ τὸν θυμὸν
τὸν ἄγριόν της δὲν θὰ παύσῃ ἀληθῶς,
πρὶν κατασκήψῃ εἷς τινι. Ἄλλ' εὐχομαι
νὰ πράξῃ μᾶλλον εἰς ἐχθροὺς ἢ φίλους τι.

ΜΗΔΕΙΑ. ὦ δυστυχῆς!
Δυστυχῆς ἐγὼ, πόνων ἀθλία μεσοτή!
Ὅμοι! Εἴθε νὰ μ' εὐρ' ἢ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ!
ΤΡΟΦΟΣ. Εἶν' αὐτὸ, φίλοι παῖδες, ἡ μήτηρ ὑμῶν
μὲ ψυχὴν θυελλώδη καὶ ὀργίλη χωρεῖ.

Ἄλλὰ σπεύδετε σεῖς εἰς τὸν οἶκον εὐθύς·
μηδὲ ἔλθετ' ἐγγύς τῶν βλεμμάτων αὐτῆς·
μὴ προσέλθετε μὴ, φυλαχθῆτε καλῶς
τὴν φρικώδη τῆς φύσιν ἀγρίας ψυχῆς
καὶ τὸ ἄγριον ἦθος.

Προχωρεῖτε λοιπὸν ὅσον τάχος ἐντός.

Ἐκ τοῦ νέφους αὐτοῦ τῶν λυγμῶν φανερὸν
ὅτι μέλλει ν' ἀνάψῃ γοργῆ ἐκ θυμοῦ
σφοδρότερου· τί ἄρα οὐκ πράξιη δεινὸν
ἢ βαρύνκαρδος καὶ δυσκατάπυστος
ἐκ κακῶν πληγωθεῖσα ψυχὴ τῆς;

ΜΗΔΕΙΑ. Ἡ ταλαίπωρος ἔπαθον ἄξια φεῦ!
ὄδυρμῶν ἤδη πάθη μεγάλων.

Ἦ κατάρατοι παῖδες μητρὸς στυγεραῖς
εἰς τ' ἀνάθειμα σεῖς κι' ὁ πατήρ σας ὄμοῦ
καὶ εἰς ὄλον τὸν οἶκον κατάρα!

ΤΡΟΦΟΣ. Οἴμοι φεῦ! ὦ ταλαίπωρος οἴμοι!

Ἄλλὰ τί σοι οἱ παῖδες μετέχουν αὐτοῖ
τῶν πατρῶων σφαλμάτων, τί τούτους μισεῖς;
Οἴμοι! τέκνα, φοβοῦμαι μὴ πάθητέ τι.
Τρομεραὶ τῶν τυράννων εἰσὶν αἱ ὄρμηκι,
ἐπειδὴ, εἰθισμένοι νὰ ἄρχουν πολὺ
καὶ νὰ ἄρχωντ' ὀλίγον, δυσκόλως ὀργὰς
μεταβάλλουσι· τὸ δ' ἐν ἰσότητι ζῆν
εἶνε κρεῖττον· τοῦλάχιστον εἶθε ἐγὼ
νὰ γηράσω χωρὶς μεγαλείου, ἀλλὰ
ἀσφαλῶς. Ἐπειδὴ κατὰ πρῶτον αὐτὸ
τῶν μετρίων τὸ ὄνομα φθόνον ποσῶς
δὲν κινεῖ, προτιμότερον δ' εἶνε πολὺ·
ἢ δ' ὑπέροχος τύχη οὐδὲν ὠφελεῖ
τοῖς ἀθρώποις καὶ μόνον ἐν ὁ θεὸς
ὀργισθῆ κατὰ τούτων, οἱ οἶκοι αὐτῶν
περιπίπτουν εἰς μείζονα βλάβην.

ΧΟΡΟΣ. Φωνὴν ἤκουσα μὲν, βοήν ἤκουσα δὲ
τῆς θυστήνου Κολχίδος

οὐδ' ἀκόμη κατέστη ἠπεία, ἀλλὰ
 σὺ, ὦ ἄρχαι, εἶπε μοι διότι ἐντὸς
 τοῦ διπύλου μεγάρου ἀντήχησαν
 γόοι· οὐδ' εἶν' εἰς ἐμὲ τὰ τοῦ οἴκου παθήματα' εὐχάρισται
 ἐπειδὴ μοι εἶνε φίλος.

ΤΡΟΦΟΣ. Δὲν ὑπάρχει ὁ οἶκος· ἐχάθη οἰκτρῶς,
 ἠφανίσθη· διότι ὁ μὲν ὡς γαμβρὸς
 τῶν τυράννων μετήλλαξε κοίτην, ἡ δὲ
 ἐντὸς μένουσα φθίνει τὸν βίον αὐτῆς
 ἡ κυρία μου· οὕτως ἀκούει τινὸς
 παραμύθημα λόγων αὐτῆς ἢ ψυχῆ.

ΜΗΔΕΙΑ. Αἰαῖ!

Ἄστραπὴ οὐρανία νὰ μ' ἔλθῃ
 ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου! τὸ κέρδος μου τί
 ἐὰν ζῶ φεῦ! ἀκόμη ζωὴν στυγεράν;
 Νὰ κατέλυσον εἴθε τοιαύτην ζωὴν.

ΧΟΡΟΣ. ὦ Ζεῦ καὶ ἥλιε καὶ γῆ!

ἀκούεις τὰς φωνὰς τῆς
 τὰς λυπηρὰς μολπὰς τῆς,
 πόσον ἡ δύστηνος ἀλγεῖ!
 ὦ ποῖος πόθος θλιβερὸς
 τῆς κοίτης τοῦ θανάτου
 σὲ ῥίπτ' εἰς τὰ πτερά του.
 Ἄλλ' εἶν' ὁ θάνατος πικρὸς.

Μὴ τοῦτο εὐχου· καὶ ἐὰν
 ὁ σύζυγός σου ἦδῃ
 στοργὴν εἰς ἄλλους δίδῃ,
 ὀργὴν μὴ τρέφῃς σὺ σφοδράν.
 Θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα καὶ ὁ θεὸς
 θὰ γείνη ἐκδικιὸς σου.
 Ἄς παύσῃ ὁ ὀδυρμὸς σου
 περὶ συζύγου ὁ πικρὸς.

ΜΗΔΕΙΑ. Θεὰ Θέμι μεγάλη καὶ κόρη Λητοῦς
 Πότνι! Ἄρτεμι, βλέπετε ὅσ' ἀπ' αὐτὸν
 τὸν κατάρχατον ἄνδρα μου πάσχω, ἀφοῦ

εἶχον δέσει δι' ὄρκων μεγάλων αὐτόν ;
 Ὅμως εἶθε νὰ ἴδω τὴν νόμφην κ' αὐτόν
 μετ' αὐτῶν τῶν μεγάρων νὰ πέσουν αἰκτερῶς
 ἀφοῦ πρώτοι ἐτόλμησαν οὗτοι ἐμὲ
 ν' ἀδικήσουν. ὦ πάτερ, ὦ πόλις ἐμῆ,
 τῶν ἐποίων μακρὰν ἀπεσπάρθην αἰσχυρῶς
 ἀποκτείνασα, φεῦ ! τὸν ἐμὸν ἀδελφόν.

ΤΡΟΦΟΣ. Τὴν ἀκούετε ποῖα βοᾷ καὶ καλεῖ
 τιμωρούς της τὴν Θέμιν εὐκταίαν καὶ τὸν
 νομιζόμενον ἕρκον ταμίαν θεὸν
 παρ' ἀνθρώποις τὸν Δία ; τὸν μέγαν θυμὸν
 μὲ μικρὰν δὲν θὰ πύση ζημίαν.

ΧΟΡΟΣ. ὦ ! πῶς θὰ ἦτο δυνάτὸν εἰς ὄψιν ἡμετέραν
 νὰ ἔλθῃ κ' ἕνα λόγον μας ν' ἀκούσῃ φιλικόν,
 ἴσως καθίστα τὴν ὀργὴν ὀλίγω πραοτέραν
 καὶ τὸν θυμὸν της ἔπαυε τὸν ἀπειλητικόν.
 Τῆς προθυμίας εὐχόμεαι ποτὲ τὸ ἀγαθὸν μου
 νὰ μὴ μοῦ λείπῃ οὐδαμῶς εἰς φίλων συμφοράς.
 Ἄλλ' ὕπαγε τὸν λόγον μου εἶπέ τὸν φιλικόν μου
 κ' ἐντὸς τοῦ οἴκου πόρευσον τὸ βῆμα τῆς πικρᾶς.
 Ἄλλ' ὅμως σπεῦσον, τοὺς ἐντὸς πρὶν εἰς κακὸν ἐμβάλλῃ,
 διότι εἶνε ἡ ὀργὴ τοῦ πένθους της μεγάλης.

ΤΡΟΦΟΣ. Θὰ τὸ πράξω· ἀλλὰ ἀμφιβάλλω πολὺ
 ἂν θὰ πείσω αὐτὴν τὴν κυρίαν μου·
 σοῦ δὲ χάριν θὰ λάβω τὸν κόπον αὐτόν
 ἂν καὶ ρίπτ' εἰς τοὺς δούλους αὐτῆς βλοσυρὸν
 ὡς τὸ βλέμμα λεαίνης ὁπότεν αὐτὴ
 πλησιάζῃ τις λόγον νὰ εἴπῃ·
 τοὺς προτέρους δ' ἀνθρώπους, ἂν εἴπῃ κανεῖς
 ἀμαθεῖς καὶ σκαίους καὶ οὐδόλως σοφοὺς,
 δὲν θὰ σφάλλῃ· διότι ἐφεῦρον ὠδᾶς
 εἰς θαλίαις καὶ δεῖπνα κ' ἐρώτων φαιδράς·
 νὰ τραύνωσιν ὅμως δὲν εὔρον πασῶς
 δι' ἄσμάτων φαιδρῶν μουσικῆς ἰλαρᾶς
 καὶ τὰς λύπας τὰς μαύρας ἀνθρώπων, εἰς ὧν

δυστυχίαι καὶ θάνατοι οἴκους λαμπροὺς
ἀνατρέπουν. Καὶ ὅμως θὰ ᾔητο καλὸν
μὲ ὤδ' ἂν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον αὐτὰ
ἐθεράπευον· ὅπου δὲ δεῖπνα φαιδρὰ
καὶ συμπόσια τί χρησιμεύ' ἡ βολή;
ἀφοῦ μόνον αὐταὶ αἰ παροῦσαι τροφαὶ
ἀφθονοῦται, τερπνὰ καθιστῶσιν αὐτά.

ΧΟΡΟΣ.

Ἦκουσα στόνους γοεροὺς
καὶ λιγυρὰν φωνήν νὰ κράζῃ,
θρηνοῦσα πόνους μογεροὺς
καὶ τὸν προδότην νὰ φωνάζῃ,
καὶ τοὺς θεοὺς ν' ἀνακαλῇ,
σκληρὰν παθοῦσα ἀδικίαν
ἢ νύμφ' ἢ ἄλλοτε καλή,
Δία καὶ Θέμιν τὴν ὀρκίαν!
ἦτις ἐξώρμησεν αὐτὴν
εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ περάσῃ
καὶ εἰς τὸν πόντον τὸν πλατὺν
ὀδεύουσα ἐδῶ νὰ φθάσῃ.

ΜΗΔΕΙΑ.

Κορίνθιαί γυναῖκες, τῶν δωμάτων μου
ἐξῆλθον ὧδε, μήπως μοῦ μεμφθῆτέ τι·
διότι εἶδον καὶ ἠξεύρω ἀληθῶς
πολλοὺς ἀνθρώπους, εἴτ' ἰδίους ὄμμασιν
εἴτ' ἀλλαχόθεν, ὄντας μόνον σοδαροὺς,
οἵτινες ὅμως ἐκ τῆς ἡσυχίας των
ῥαθύμων φήμην ἄδοξον ἀπέκτησαν.
Διότι δὲν ὑπάρχει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ
πρὶν ἢ σπουδάζῃ τὴν καρδίαν ἀκριβῶς
τὸν ἄνθρωπόν τις μόνον βλέπω τὸν μισεῖ
χωρὶς νὰ πάθῃ ἀδικόν τι. Πρέπει δὲ
ὁ ξένος μὲν ἰδίως διαλλακτικῶς
νὰ εἶνε πρὸς τὴν πόλιν. Οὐδὲ τὸν ἀστὸν
ἐπήνεσ' ἔστις ὧν αὐθάδης γίνεται
πικρὸς τοῖς συμπολίταις ἐκ σκαιότητος,

Ἐμοὶ δ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὸ ἀνέλπιστον
 συμβὰν διέφθειρέ μου τὴν ψυχὴν· καὶ νῦν
 εἶμαι χαμένη! καὶ τὴν χάριν τῆς ζωῆς
 παραιτούμενη, ν' ἀποθάνω προτιμῶ.

Διότι εἰς ὃν εἶχον ἀναθέσει μου
 τὰ πάντα, ὡς γινώσκεις, ἤδη κάκιστος
 ἀνδρῶν ἀπέβη ὁ κλεινός μου σύζυγος.

Ἐκ πάντων δ' ὅσα ἔχουσι ψυχὴν καὶ νοῦν
 εἶν' αἱ γυναῖκες ἀθλιώτατον φυτόν.

Αἴτινες πρῶτον δι' ἄδρᾶς καταβολῆς
 χρημάτων πρέπει ἄνδρα ν' ἀγοράσωμεν
 τοῦ σώματός μας κύριον καὶ ἄρχοντα.

Κακὸν τφόντι τοῦτο ἀλγεινότερον.

Κ' ἐν τούτῳ πάλιν εἶνε μέγα ζήτημα
 ἢ κακὸν ἄνδρα ἢ καλὸν νὰ λάβωμεν.

Διότι ἄλλως οὔτε δύνατ' ἡ γυνή
 ν' ἀπαλλαγῇ ἐντίμως, οὔτε ν' ἀρνηθῇ
 τὸν σύζυγόν της. Εἰς κινὰ δὲ ἔπειτα
 ἦθη καὶ τρόπους ἐρχομένη ἢ πτωχὴ
 πρέπει νὰ εἶνε μάντις, χωρὶς οἴκοθεν

νὰ μάθῃ περὶ τούτου τίς ὁ σύζυγος
 τοὺς τρόπους εἶνε. Καὶ ἂν ταῦτα μὲν ἡμεῖς

οἰκονομῶμεν, συνοικῇ δ' ὁ σύζυγος
 καλῶς μὴ βία φέρων τὸν ζυγὸν αὐτοῦ,

ὁ βίος εἶνε ζηλωτός· ἐὰν δὲ μὴ,
 ἀνάγκη ν' ἀποθάνῃ. Ὅμως ὁ ἀνὴρ,

ὅταν δυσαρρεττῆται τοῖς οἰκείοις του,
 ἐξέρχεται ἔξω καὶ τὴν δυσἀρέσκειαν
 εὐκόλως καταπαύει τῆς καρδίας του,
 πρὸς φίλους εἴτε πρὸς ὀμίληκας τραπεῖς.

Ἡμεῖς δ' ἀνάγκη εἶνε ν' ἀποβλέπωμεν
 πρὸς μίαν ψυχὴν μόνον. Λέγουσι δ' ἡμᾶς
 ὅτι κατ' εἶχον ζῶμεν χωρὶς κίνδυνον
 ζωῆν, αὐτοὶ δὲ μὲ τὴν λόγχην μάχονται·
 κακῶς φρονοῦντες· ὅτι τρεῖς φορὰς ἐγὼ

θὰ προετίμων παρ' ἀσπίδα νὰ σταθῶ,
 ἢ ἄπαξ νὰ γεννήσω. Ὅμως ὁ αὐτὸς
 λόγος βεβαίως δὲν ἀρμύζει καὶ πρὸς σέ
 καὶ πρὸς ἐμέ, διότι σὺ μὲν ἀληθῶς
 καὶ πόλιν ἔχεις τούτην καὶ πατρός
 τὸν οἶκον ἔχεις καὶ ζωῆς ἀπόλαυσις
 καὶ φίλων συνουσίαν. Ἐγὼ δ' ἔρημος
 ἀπολις οὔσα ὑπὸ τοῦ συζύγου μου
 ὑδρίζομαι, ἀρπαγεῖσα ἐκ βαρβάρου γῆς.
 Οὔτε μητέρα ἔχουσα, οὔτ' ἀδελφὸν
 οὔδ' ἓνα συγγενῆ μου φίλον, παρ' αὐτῶ
 ἀπὸ τῆς συμφορᾶς μου νὰ προσορμισθῶ.
 Τοσοῦτον δὲ καὶ μόνον θέλω παρὰ σοῦ
 νὰ ἐπιτύχω, εἴαν ἤθελον εὐρεῖ
 μέσον ἢ τρόπον ἐπιτήδειόν τινα
 νὰ τιμωρήσω ἀντ' αὐτῶν τὸν σύζυγον
 τῶν συμφορῶν μου, καὶ τὲν δόντα εἰς αὐτὸν
 τὴν θυγατέρα καὶ τὴν νύμφην τοῦ αὐτῆν,
 σὺ νὰ σιγήσης. Ἐπειδὴ εἶν' ἡ γυνὴ
 φόβου μὲν πλήρης κατὰ τ' ἄλλα καὶ δειλὴ
 ἀκόμη καὶ νὰ βλέπη ὄπλα σιδηρᾶ,
 ἀλλ' ὅταν τύχη εἰς τὴν κοίτην τῆς αὐτῆν
 ν' ἀδικηθῆ, δὲν εἶνε μᾶλλον ἄφοβος
 καὶ μαιφρονωτέρα ἄλλη τις ψυχὴ.

ΧΟΡΟΣ. Μῆδεια, πρᾶξον τοῦτο, καὶ τὸν ἄνδρα σου
 δικαίως θέλεις τιμωρήσει· ἀλλ' οὐδὲ
 θαυμάζω ὅτι σὺ πενθεῖς τὰς τύχας σου.
 Ἄλλ' ὅμως βλέπω καὶ ὁ Κρέων ἔρχεται
 ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας, ἄγγελος καινῶν
 βεβαίως βουλευμάτων.

ΚΡΕΩΝ. Σὲ τὴν σκυθρωπὸν
 καὶ θυμουμένην κατὰ τοῦ συζύγου σου,
 Μῆδειαν, εἶπον ἔξω ἐκ τῆς γῆς αὐτῆς
 νὰ φύγῃς καὶ τὰ τέκνα σου λαμβάνουσα
 μεθ' ἑαυτῆς τὰ δύω μάλιστα χωρὶς

ἀναβολὴν, διότι εἴμ' ἐκτελεστῆς
ἐγὼ τοῦ λόγου, οὐδ' ὀπίσω ἄπρακτος
θὰ ἐπιστρέψω εἰς τοὺς οἴκους μου, πρὶν ἂν
ἔξω τῆς χώρας δὲν σ' ἐκβάλω πάραυτα.

ΜΗΔΕΙΑ. Οἴμ' ἢ ἀθλίχ! εἴχομαι πανώλεθρος.
Δίδτι πάντα κάλων οἱ ἐχθροὶ κινουῖν
καὶ δὲν ὑπάρχει τοῦ κακοῦ διέξοδος.
Θὰ σ' ἐρωτήσω ὅμως, ἂν καὶ πάσχουσα
κακῶς, ἀλλ' ὅμως, Κρέων, τίνας ἔνεκα
ἔξω τῆς χώρας μ' ἀποστέλλεις;

ΚΡΕΩΝ.

Ἐπειδῆ,

ὦ γύναι, σὲ φοβοῦμαι, τὸ ὁμολογῶ
ἀπροκαλύπτως, μὴ κακὸν τὴν κόρην μου
ἀνήκεστον τι πράξις. Ἔχω δὲ πολλοὺς
ἵνα φοδῶμαι λόγους· εἶσαι φυσικὰ
σοφῆ πανοῦργος καὶ πολυῖδρος κακῶν.
Σὲ θλίβει δ' ὅτι ἐστερήθης τοῦ ἀφρός.
Ἄκουσά δ' ὅτι, ὡς μοὶ λέγουν, ἀπειλεῖς
κ' ἐμὲ καὶ τὸν νυμφίον καὶ τὴν κόρην μου
κακὸν νὰ πράξις. Πρὶν λοιπὸν νὰ πάθω τι,
θὰ φυλχθῶ. Εἴν' ἄλλως προτιμότερον
νὰ γείνω τώρα πρὸς σέ, γύναι, μισητὸς
ἢ νὰ στενάζω ὕστερον μαλθακισθεῖς.

ΜΗΔΕΙΑ. Φεῦ! φεῦ!

Οὐχὶ νῦν πρῶτον, καὶ πολλαῖς ἄλλοτε
μ' ἔδραψ' ἢ δόξα, Κρέων, καὶ πολλῶν κακῶν
ἐγένετό μοι πρόξενος. Πρέπει λοιπὸν
ὅστις ἀρτίφρων εἶνε πράγματι ἀνὴρ,
τοὺς παῖδας νὰ μὴ κάμνη περισσῶς σοφούς.
Δίδτι πλὴν τῆς ἄλλης τῆς ἀργίας των
καὶ φθόνον ἐπισπιῶνται καὶ δυσμένειαν
ἐκ τῶν συμπολιτῶν των· ἐπειδῆ ἐὰν
εἰς τοὺς ἀγροίκους εἴπῃς πράγματα σοφὰ
ἀλλ' ὅμως νέα, θὰ φανῆς ἀνόητος
βεβαίως ὅτι εἶσαι καὶ οὐχὶ σοφός.

Τῶν δὲ νομιζομένων ὅτι ἔκτακτον
 ἤξεύρουσί τι, ἂν φανῆς ἀνώτερος,
 εἰς τοὺς πολίτας θὰ φανῆς δυσάρεστος.
 Κ' ἐγὼ αὐτὴ τῆς τύχης ταύτης κοινωνῶ,
 διότι φήμην ἔχουσα σοφῆς, τοῖς μὲν
 ἐπίφθονος ὑπάρχω, ἥσυχος τοῖς δὲ
 εἰς τρίτους ἄλλου τρόπου καὶ εἰς ἄλλους δὲ
 εἶμ' ἐπαχθῆς· καὶ ὅμως ἐπαρκῶς σοφῆ
 δὲν εἶμαι. Σὺ δὲ πάλιν μὲ φοβεῖσαι, μὴ
 κακόν τι πάθῃς; ὄχι, Κρέων, μὴ φοβοῦ,
 δὲν εἶμ' ἐγὼ τοιαύτη πρὸς ἰσχύοντας
 τυράννους ἄνδρας ν' ἀμαρτήτω, μάλιστα.
 Διότι ἄλλως σὺ εἰς τί μ' ἠδίκησας;
 Ἐξέδωκας τὴν κόρην σου εἰς ὄντινα
 ἤθελεν ἡ ψυχὴ σου· ἀλλ' ἐγὼ μισῶ
 τὸν σύζυγόν μου. Σὺ δὲ ἔπραξες αὐτὸ
 ὡς φρόνιμος βεβαίως· ναί. Καὶ τώρα μὲν
 νὰ εὐροῶσι, δὲν φθονῶ, τὰ κατὰ σέ.
 Νυμφεύετ', εὐτυχεῖτε· ἄρετε δ' ἐμὲ
 νὰ κατοικῶ τὴν χώραν ταύτην· ἐπειδὴ
 ἂν καὶ ἠδίκημένοι, θὰ σιγήσωμεν
 εἰς τοὺς δυνατωτέρους ὑποκύπτοντες.

ΚΡΕΩΝ. Οἱ λόγοι σου κινουῦσιν εἰς συμπάθειαν·
 ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου τρέμει εἰς τὰ στήθη μου
 μήπως κακόν τι μελετᾷς· τοσοῦτον δὲ
 ὀλιγωτέραν ἢ τὸ πρὶν πεποιθήσιν
 μ' ἐμπνέεις, γύναι, ἐπειδὴ ὀξύθυμος
 γυνή, ἀνὴρ δ' ὠσαύτως, εὐκολώτερον
 φυλάσσει· ὄντως ἢ σιωπηλὸς σοφός.
 Ἄλλ' ἔξελθε τῆς χώρας ὅσον τάχιστα,
 μὴ λόγους λέγε· ταῦτ' ἀπεφασίσθησαν,
 οὐδ' εἶνε τρόπος ἵνα μένῃς παρ' ἡμῖν,
 ἀφοῦ μοὶ εἶσαι δυσμενής.

ΜΗΔΕΙΑ.

Μὴ πρὸς Θεοῦ,
 μὴ, τῶν γενάτων ἄπτομαί σου, κ' εἰς αὐτὴν

- ΚΡΕΩΝ. τὴν κόρην σ' ἐξορκίζω τὴν νεόνυμφον.
 'Ἄλλ' ἐξοδεύεις λόγους, ἐπειδὴ ποτὲ
 δὲν θὰ μὲ πείσης.
- ΜΗΔΕΙΑ. Θὰ μ' ἐκπέμψῃς ἀληθῶς,
 οὐδὲ τὴν ἱκεσίαν θέλεις σεβασθῆ;
 ΚΡΕΩΝ. Διότι μᾶλλον ἀγαπῶ τὸν οἶκον μου
 ἢ σέ.
- ΜΗΔΕΙΑ. Πῶς σ' ἐνθυμοῦμαι τῶρα, ὦ πατρίς,
 πολὺ τρώντι.
- ΚΡΕΩΝ. Πλὴν δὲ τέκνων εἰς ἐμὲ
 φίλτατον εἶνε καὶ ἡ πόλις μου.
- ΜΗΔΕΙΑ. Φεῦ! φεῦ!
 ὅπόσον μέγα εἶν' οἱ ἔρωτες κακῶν
 εἰς τοὺς ἀνθρώπους!
- ΚΡΕΩΝ. Ὅπως ἔλθῃ κ' ἡ φορὰ,
 φρονῶ, τῆς τύχης.
- ΜΗΔΕΙΑ. Ζεῦ! ὁ αἴτιος αὐτῶν
 νὰ μὴ σὲ λάθῃ ὅστις εἶνε τῶν κακῶν.
- ΚΡΕΩΝ. Ἐμπρὸς, ματαία, καὶ τοῦ κόπου τάχιστα
 ἀπάλλαξόν με.
- ΜΗΔΕΙΑ. Κόπους ἔχομεν ἡμεῖς
 κ' εἰς κόπους ἄλλους δὲν ἐμβάλλομεν ποσῶς.
- ΚΡΕΩΝ. Θὰ ἐξωσθῆς ταχέως ὅμως τῇ χειρὶ
 τῶν ὀπαδῶν μου βία.
- ΜΗΔΕΙΑ. Μὴ τοῦλάχιστον
 τοῦτο, ἀλλὰ ζητῶ σε, Κρέων —
- ΚΡΕΩΝ. Ὅχληρά
 ὅα γείνης, γύναι, φαίνεται.
- ΜΗΔΕΙΑ. Θὰ φύγωμεν
 δὲν ἱκετεύω περὶ τούτου.
- ΚΡΕΩΝ. Τί λοιπὸν
 δὲν φεύγεις ὅσον τάχος καὶ παρενοχλεῖς;
- ΜΗΔΕΙΑ. Μίαν νὰ μείνω ταύτην μόνον ἄφες με
 ἡμέραν καὶ περᾶνω τὴν φροντίδα μου
 περὶ φυγῆς καὶ πόρων συντηρήσεως

τῶν τέκνων μου, ὁπότε ὁ πατήρ αὐτῶν
οὐδ' ὅλως θέλει περὶ τέκνων νὰ σκεφθῆ
καὶ πόρῶν νὰ τοῖς εὕρη· οἴκτειρε δ' αὐτά·
κα' σὺ πατήρ ὑπάρχεις καὶ συμπάθειαι
νὰ αἰσθανθῆς ὀλίγην εἶνε δίκαιον.

Οὐδέν μοι μέλλει περὶ τύχης τῆς ἐμῆς,
κλαίω δ' ἐκεῖνα καὶ τὴν συμφορὰν αὐτῶν.

ΚΡΕΩΝ.

Εἶν' ἡ ψυχὴ μου ἥμισυ τυραννικῆ,
πολλὰς ζημίας ὅμως δυστυποῦμενος
ὑπέστην ἤδη· τώρα πάλιν βλέπω μὲν,
ὦ γύναι, ὅτι πράττω σφάλμα, ὅμως δὲ
παρὰ χωρῶ σοι τοῦτο· ἄλλως ἐνταυτῶ
καὶ τοῦτο σοὶ προλέγω, ἂν ἡ αὔριον
ἡμέρα ἴδῃ σέ τε καὶ τὰ τέκνα σου
ἐντὸς τῆς χώρας ταύτης, θὰ θανατωθῆς.
Εἶπον, ὁ λόγος δ' οὗτος εἶνε ἀψευδῆς.
[Τώρα δὲ ἀνάγκη ἐὰν εἶνε, ὡς ζητεῖς
μείνον ἡμέραν μίαν, δὲν φοβοῦμαι δὲ
ἐντὸς αὐτῆς νὰ πράξῃς ὅ,τι μὲ προεῖ.]

ΧΟΡΟΣ.

ὦ γυνή, δυστυχῆς,
φεῦ, φεῦ! ὦ ἀθλία τῶν σῶν ὀλιβερῶν
παθημάτων! ὦ ποῦ θὰ τραπῆς;
Ποῖον οἶκον φιλόξενον, τίνα δὲ γῆν
τῶν κακῶν σου σωτήρα θὰ εὕρης;
Εἰς ἀμήχανον κλύδωνα ὄντως κακῶν
σὲ ἐνέβαλε, Μήδεια, φεῦ! ὁ Θεός.

ΜΗΔΕΙΑ. Κακῶς τὰ πάντα ἔχουσι, τίς θ' ἀρνηθῆ;

Ἄλλ' ὄχι κατὰ τοῦτο, μὴ νομίζετε.

Ἐπάρχουσιν ἀγῶνες ἔτι φοβεροὶ
διὰ τοὺς νεονύμφους καὶ τοὺς κηδεστάς
πόνου μεγάλοι. Ἦ φρονεῖς ὅτι ἐγὼ
ἀσκόπως τοῦτον θὰ ἐθώπευόν ποτε
ἂν κέρδος τι δὲν εἶχον εἴτε τέχνησμα
δὲν ἐτεχνώμην; Οὐδὲ κἂν θ' ἀπηύθυναν
αὐτῶ τὸν λόγον οὔτε θὰ ἰκέτευον.

Ὁ δ' εἰς τοσαύτην ἄνοιαν κατήντησεν,
 ὥστ' ἐνῶ ἦτο τοὺς σκοπούς μου δυνατὸν
 νὰ ματαιώσῃ, ἂν μ' ἐξέβαλλεν εὐθύς
 ἀπὸ τῆς γῆς του, μὲ ἀφῆκε κατ' αὐτὴν
 νὰ μείνω τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τρεῖς ἐγὼ
 νεκρούς θὰ καταβάλω τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν,
 καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην καὶ αὐτὸν
 τὸν σύζυγόν μου. Ἐνῶ δ' ἔχω δι' αὐτοὺς
 πολλὰς μεθόδους θανασίμους, ἀγνοῶ
 ποῖαν νὰ προτιμήσω, φίλαι, πότερον,
 νὰ θέσω εἰς τὸν οἶκον πῦρ τὸν νυμφικόν
 καὶ νὰ ἐμπρήσω τοῦτον, ἢ ἐμβαίνουσα
 σιγῇ ὄπου ἢ κλίνῃ ἢ γαμήλιος
 ὑπάρχει ἐστρωμένη, εἰς τὰ σπλάγγνα των
 ὀξὺ ἐμπήξῃ φάσγανον; ἀλλ' εἶπε ἐν
 ἀντίξοόν μοι τοῦτο· ἂν θὰ συλληθῶ,
 ἐνῶ ἐμβαίνω καὶ τεχνάζομαι αὐτὸ,
 θανατωθεῖσα, θὰ παράσχω γέλωτα
 εἰς τοὺς ἐχθρούς μου. Προτιμότερον λοιπὸν
 νὰ λάβω τὴν εὐθειαν, ὄπου μάλιστα
 σοφαί, ὡς λέγουν, εἴμεθα, μὲ φάρμακα
 σοφὰ καὶ τούτους νὰ ἐξολοθρεύσωμεν.

Καλῶς!

Ἄλλ' ἀποθνήσκουν! τῶρα τίς θὰ μὲ δεχθῇ
 πόλις; τίς ξένος παρασχών μοι ἄστυλον
 καὶ οἴκους ἐχεγγύους εἰς ἀσφάλειαν
 τὸ σῶμά μου θὰ σώσῃ ἄρα τίς; οὐδεὶς!
 Λοιπὸν ἄς ἀναμείνω μικρὸν ἔτι καὶ
 ἐὰν φανῇ τις πύργος ἀσφαλῆς, καλῶς.
 Τὸν φόνον δόλω καὶ σιγῇ διενεργῶ.
 Ἄν ὅμως πάλιν συμφορὰ ἀμήχανος
 μὲ βξωθήσῃ ἀπηνῶς, λαμβάνουσα
 αὐτὴ τὸ ξίφος, καὶ ἂν μέλλω νὰ χαθῶ,
 θὰ τοὺς φονεύσω, καὶ εἰς τὸ ἔπακρον αὐτὸ
 τῆς τόλμης θὰ χωρήσω. Μὰ τὴν δέσποιναν

ἦν ἐγὼ σέβω καὶ τιμῶ τὰ μάλιστα
καὶ συνεργόν μου τὴν ἐξέλεξα, θεᾶν
Ἐκάτην, ἣτις τῆς ἐστίας τῆς ἐμῆς
οἰκεῖ τὰ βῆθη, οὐδεὶς χαίρων ἐξ αὐτῶν
θὰ μοῦ πληγώσῃ τὴν καρδίαν ἀληθῶς.

Πικροὺς δ' ἐγὼ τοὺς γάμους τούτους καὶ λυγροὺς
θὰ καταστήσω εἰς αὐτοὺς καὶ τρομερὰν
τὴν κηδεστείαν καὶ τὴν ἐξορίαν μου.

Ἄλλ' ἄγ' ἐμπρός, βουλεύθητι, τεχνάσθητι,
ὦ Μήδεια, μὴ φείδου τῆς σοφίης σου.

Εἰς τὸ δεινὸν εὐτόλμως χῶρει· νῦν ἀγῶν
εἶν' εὐψυχίας. Πῶς! τὰ πάθη σου λοιπὸν
δὲν βλέπεις ὅσα πάσχεις; Ὅχι, γέλωτα
δὲν πρέπει νὰ παράσχης εἰς τοὺς γάμους τῶν
ἐκγόνων τοῦ Σισύφου καὶ Ἰάσονος,
πατρὸς γενναίου οὔσα κόρη κ' ἔλκουσα
τὸ γένος ἐξ Ἡλίου τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ.

Σοφὴ δὲ εἶσαι· φυσικὰ δὲ εἴμεθα
γυναῖκες, τῶν καλῶν μὲν ἀπειρόταται,
κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

ΧΟΡΟΣ. Τὰ ρεύματα τῶν ποταμῶν χωροῦσιν ἄνω πλέον,
τὰ πάντα ἀνεστράφησαν κ' ἡ στῆθμη τῶν δικαίων.
Τῶν μὲν ἀνδρῶν εἶν' αἱ βουλαὶ δόλου ἐπινοήσεις,
ἀλλ' οὐδ' οἱ ὄρκοι τῶν θεῶν εἶν' ἀσφαλεῖς ἐπίσης.
Νῦν δ' εἰς τὸ γένος ἔρχεται τιμὴ τὸ γυναικεῖον
κ' αἱ φῆμαι θὰ κλείσωσι καὶ τὸν ἔμῶν νῦν βίον.
Θὰ παύσ' ἡ καταλαλιά τῶν γυναικῶν. Αἱ Μοῦσαι
εἰς τὰς ἀρχαίας των ᾠδὰς θὰ παύσουν μελωδοῦσαι
τῶν γυναικῶν τὸ ἄπιστον. Διότι μελωδίας
ὁ Φοῖβος δὲν ἐχάρισε καὶ εἰς ἡμᾶς ὁμοίως
εἰς λῦρην νὰ μελίζωμεν, ὁ χορηγὸς τοῦ μέλους.
Εἶδ' ἄλλως ὕμνοι κ' ἐξ ἡμῶν θ' ἀντήχουν ἐπὶ τέλους
κατὰ τοῦ γένους τῶν ἀνδρῶν κ' εἰς τὸν μακρὸν αἰῶνα
δὲν εἶνε τὰ τεχνάσματα τὰ γυναικεῖα μόνα.
Σὺ δὲ μακρὰν μὲν ἐπλευσις τῆς πατρικῆς οἰκίας

μετὰ ψυχῆς περιπαθοῦς καὶ ἔκφρονος καρδίας.

Τὰς Συμπληγάδας τὰς διπλᾶς τοῦ Πόντου σὺ διήλθες,
ξένη δὲ τώρα κατοικεῖς κ' εἰς ξένην χώραν ἦλθες.

Καὶ ἤδη ἄλλη, τάλαινα, τὴν κοίτην σου θερμαίνει,
σὺ δ' ἀπελαύνεσαι φυγὰς καὶ καταφρονημένη.

᾽ Παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτὴ τῶν ὄρκων ἡ ἀξία
κ' εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐντροπὴ δὲν μένει φεῦ! ἄχμυρία
ἀπέπτυη εἰς τοὺς οὐρανοῦς. Κ' εἰς σέ δυστυχημένη
οὐδὲ ὁ οἶκος σου λιμὴν ὁ πατρικὸς δὲν μένει,
οἰκτρὰ τοῦ βίου ναυαγὸς ἐκεῖ νὰ μεθορμίσῃς
καὶ τῆς ψυχῆς σου τὰ δεινὰ ἐκεῖ ν' ἀνγκουφίσῃς.
Τῆς κοίτης σου δὲ βασιλὶς δυνατωτέρα ἄλλη
ἀνέστη καὶ τὸν νόμον τῆς ἐκείνη ἐπιβάλλει.

ΙΑΣΩΝ.

Οὐχὶ τὸ πρῶτον νῦν, ἀλλὰ καὶ πρότερον
πολλάκις εἶδον ὅτι εἶν' ἀμήχανον
κακὸν τρώντι ἡ τραχεῖα ἡ ὀργή.

Σὺ δ' ἐνῶ ἦτο δυνατόν νὰ κατοικῆς
τὴν χώραν ταύτην καὶ τὸν οἶκον, ἔλαφρῶς
τὰς ἀποφάσεις τῶν κρειττόνων φέρουσα,
λόγων ματαίων ἕνεκα θὰ ἐξωσθῆς
ἐντεῦθεν. Κ' εἰς ἐμὲ μὲν ἀδιάφορα
εἶν' ὅσα λέγεις· καὶ μὴ παύσης λέγουσα
ὅτ' εἶνε ὁ Ἰάσων κάκιστος ἀνὴρ.

Ἐξ ὅσων ὅμως εἶπες εἰς τοὺς ἄρχοντας
θεώρει κέρδος ὅτι σ' ἐτιμώρησαν
δι' ἐξορίας. Καὶ ἐγὼ μὲν πάντοτε,
τῶν βασιλέων θυμουμένων κατὰ σοῦ,
πραῦνων τὴν ὀργὴν των, ἤθελον ἐδῶ
νὰ μένης· σὺ δ' ἐν τούτοις τὴν μωρίαν σου
δὲν καταστέλλεις, πάντοτε δ' ἀκούεσαι
καχολογοῦσα τοὺς τυράννους· δι' αὐτὸ
θὰ φύγῃς ἐκ τῆς χώρας. Ὅμως καὶ μ' αὐτὰ
μὴ βραυνθῆς τοὺς φίλους, ἐγὼ ἔρχομαι
καὶ πρόνοιαν λαμβάνω, γύναι, περὶ σοῦ
μήτε χρημάτων ὅπως μὲ τὰ τέκνα σου

μήτ' ἐφοδίω στερηθῆς ἐν τῇ φυγῇ.
 Πολλὰ κακὰ δὲ μετ' αὐτῆς ἐφέλκεται
 ἢ ἐξορία. Καὶ δὲ μ' ἀποστρέφουσι
 σὺ, ὅμως εἶνε εἰς ἐμὲ ἀδύνατον
 νὰ λάθω κ' ἐγὼ ἔχθραν ἐναντίον σου.

ΜΗΔΕΙΑ. ὦ παγκάκιστε, εἰς τὴν ἀνανδρίαν σου
 διὰ τῆς γλώτσης τοῦτο μέγιστον κακὸν
 νὰ εἶπω ἔχω — ἦλθες, ἦλθες πρὸς ἡμᾶς
 πανέχθιστος ὑπάρχων τοῖς θεοῖς κ' ἐμοὶ
 κ' εἰς τῶν βροτῶν τὸ γένος ὄλον; Ἄλλ' αὐτὸ
 δὲν εἶνε θράσος, οὔτε τόλμη νὰ τολμᾷ
 νὰ βλέπῃ τις τοὺς φίλους εἰς τὸ πρόσωπον,
 κακοποιήσας τούτους, ἢ μεγίστη δὲ
 τῶν ἀνθρωπίνων νόσων, ἢ ἀναίδεια.
 Καλῶς ἐν τούτοις ἔπραξας ἐλθὼν, κ' ἐγὼ
 θ' ἀνακουφίσω τὴν καρδίαν μου, κακῶς
 εἰποῦτά σε, καὶ θέλεις λυπηθῆ καὶ σὺ
 κακῶς ἀκούων. Ἐκ τῶν πρώτων πρώτον δὲ
 θ' ἀρχίσω καὶ νὰ λέγω ὅσα σ' ἔπραξα.
 Σὲ ἔσωσ' ὡς ἠξέβουρον, ὅσοι Ἕλληγες
 εἰς τῆς Ἀργούσ τὸ σκάφος συνεισέβησαν
 τὸ ἴδιον, ὅπότεν τοὺς πυρίπνοας
 ἐπέμφθης ταύρους ἵνα ζεύξης καὶ τῆς γῆς
 μ' αὐτοὺς νὰ σπείρης αὐλάκκ θανάσιμον.
 Τὸν δράκοντα δ' ἐπίσης ὅστις τὸ χρυσοῦν
 ἐφρούρει δέρας μὲ τὰς πολυπλόκους του
 φυλάττων σπείρας ἄπνους φονεύσασα,
 τὸ φῶς τῆς σωτηρίας σοὶ ἀνέδειξα.
 Κ' ἐγὼ αὐτὴ προδοῦσα τὸν πατέρα μου
 καὶ τὴν πατρίδα καὶ τὸν οἶκόν μου αὐτὸν
 ἔπλευσα κ' ἦλθον μετὰ σοῦ εἰς Ἴωλκὸν
 τὴν Πηλιῶτιν, προθυμίαν δείξασα
 περισσοτέραν ἢ σοφίαν. Ἐπειτα
 καὶ τὸν Πελίαν κτείνασα τὸν ἄθλιον
 μὲ θάνατον καὶ τρόπον ἀλγεινότατον

δι' αὐτῶν τούτου τῶν κοριῶν, ἀφήρσα
 πάντα σου φόβον· καὶ τοσαύτην παρ' ἡμῶν
 λαβῶν εὐεργεσίαν, κάκιστε ἀνδρῶν,
 ἐπρόδωκὰς με, συνοικέσια καινὰ
 συνάψας, ἐνῶ ἔχεις τέκνα μάλιστα!
 Διότι ἄπαις ἐὰν ἦσο, συγγνωστὸν
 θὰ σ' ἦτο νὰ συνάψῃς νέους ἔρωτας.
 Ἡ πίστις δὲ τῶν ὄρκων ὥχεται κενή!
 Οὐδ' ἐρωτῶ νὰ μάθω ἂν οἱ τότε σου
 θεοὶ νομίζεις ὅτι νῦν δὲν ἄρχουσιν,
 ἢ νέοι παρ' ἀνθρώποις νόμοι κεῖνται νῦν.
 Διότι σὺ γνωρίζεις, ὅτι εὖορκος
 δὲν εἶσσι πρὸς με, συναισθάνεσαι καλῶς.
 Φεῦ δεξιὰ μου! τὴν ὁποίαν τότε σὺ
 ἐλάμβανες πολλάκις, καὶ γονάτων μου
 φεῦ! τούτων, πόσον μάτην ἐμιάνθησαν
 ὑπὸ κακοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐσφάλημεν
 ἐλπίδων! Ἔλα ὁμῶς, ὡς πρὸς φίλον μου
 πρὸς σὲ νὰ ὀμιλήσω κ' ἐκμυστηρευθῶ.
 Καλὸν τί πλέον παρὰ σοῦ κ' εὐτύχημα
 ἐλπίζουσα νὰ εὔρω; ὁμῶς δ', ἐπειδὴ,
 ἂν σ' ἐρωτήσω, θὰ φανῆς αἰσχρότερος.
 Τώρα ποῦ θέλεις νὰ τραπῶ; Εἰς τοῦ πατρὸς
 τὸν οἶκον ὃν προδοῦσα καὶ πατρίδα μου
 σοῦ χάριν, ἦλθον εἰς Ἑλλάδα μετὰ σοῦ;
 Ἡ πρὸς τὰς κόρας τοῦ Πελίου τὸς πικράς;
 Καλῶς τρώντι θὰ μ' ἐδέχοντο αὐταὶ
 καὶ θὰ μ' ἐφιλοξένουν ἐν τῷ οἴκῳ των,
 τὴν δολοφόνον τοῦ πατρὸς των Ἐπειδὴ
 τριαύτη εἶνε ἢ ἐμὴ κατάστασις.
 Πρὸς μὲν τοὺς οἴκοι φίλους ἔγεινα ἐχθρὰ,
 κακοποιουῖσα δ' ὅσους δὲν μοὶ ἔπρεπε
 τοὺς ἔχω ἤδη πολεμίους χάριν σοῦ.
 Σὺ δ' ἀντὶ τούτων ἐν Ἑλλάδι εἰς πολλὰς
 μακαριστὴν τρώντι μὲ κατέστησας,

θαυμαστόν δ' ἔχω καὶ σεπτὸν σε σύζυγον
 ἢ τάλαινα βεβαίως, ἂν θὰ ἐξωσθῶ,
 φυγὰς, ἐκβεβλημένη ἐκ τῆς γῆς αὐτῆς,
 ἔρημος φίλων, μόνη μετὰ μόνων μου
 τῶν τέκνων, ὄντως ὄνειδος ἐξείρετον
 τοῦ νεονύμφου, νὰ πλανῶντ' οἱ παῖδες τοῦ
 πτωχοῦ ἀλλῆται καὶ ἡ σώσασά σ' ἐγώ.
 ὦ Ζεῦ! τί τάχα τοῦ χρυσοῦ τεκμήρια
 εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀσφαλῆ ἐδώρησας
 νὰ διακρίνουν τοῦ κιβδήλου τὸν καλόν,
 καὶ δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ σῶμα γνώρισμα
 καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτήδειον δι' οὗ
 νὰ διακρίνητ' ὁ κακὸς τοῦ μὴ κακοῦ!

ΧΟΡΟΣ. Εἶνε δεινὴ τις ὄντως καὶ δυσίατος
 ὀργή, πρὸς φίλους φίλοι ὅταν συγκρουσθοῦν.

ΙΑΣΩΝ. Πρέπει κ' ἐγὼ νὰ εἶμαι καθὼς φαίνεται,
 οὐχὶ κοινός τις εἰς τὸ λέγειν καὶ κακός,
 ἀλλ' ὡς οἰκκοστρόφος ἐπιτήδειος
 διὰ τῶν ἄκρων τοῦ ἰστίου προχωρῶν
 νὰ δυνηθῶ νὰ ὑπεκφύγω ταύτην σου
 τὴν γλωσσαλγίαν, γύναι, τὴν ἀτάσθαλον.
 Ἐγὼ δὲ ὅμως, ἐπειδὴ τὴν χάριν σου
 πολὺ τὴν μεγεθύνεις, ἦτο σῶτῆρα
 νομίζω μόνη ἐξ ἀνθρώπων καὶ θεῶν
 ἢ Ἀφροδίτη ἐν τῷ πλῶ μου· ἀλλὰ σὺ
 λεπτόν μὲν ἔχεις νοῦν, ἀλλὰ φυλάττεσαι
 νὰ μαρτυρήσης ὅτι σὲ ἠνάγκασεν
 ὁ ἔρωσ μόνον διὰ τῶν ἀφύκτων του
 τῶν τοξῶν νὰ μὲ σώσης. Ἄλλ' ὡς πρὸς αὐτὸ
 πολὺ δὲν ἐπιμένω ν' ἀκριβολογῶ.
 Λοιπὸν εἰς ὅ,τι μοὶ ἐφάνης χρήσιμος,
 ἀναγνωρίζω τοῦτο καὶ σ' εὐχαριστῶ.
 Μεγαλειτέραν ὅμως χάριν ἔλαβες
 ἢ ἔδωκας βεβαίως ἀντὶ τῆς ἐμῆς
 τῆς σωτηρίας, ὡς ἐγὼ θὰ εἶπω σοι.

Καὶ πρῶτον μὲν ἀντὶ βαρβάρου κατοικεῖς
τὴν γῆν Ἑλλάδος καὶ γνωρίζεις τί ἐστὶ
δικαιοσύνη καὶ μεταχειρίζεσαι

οὐχὶ τοὺς νόμους τῆς ἰσχύος· ἔπειτα
σοφῆ ὅτ' εἶται σ' ἔμαθον οἱ Ἕλληνες
πάντες καὶ δόξαν ἔσχε· ἂν δὲ ἤθελες
μακρὰν εἰς τὰ τοῦ κόσμου ἄκρα κατοικεῖ,
οὐδεὶς σου λόγος θὰ ἐγίνετό ποτε.

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ δὲ εὐχομαι μῆτε χρυσὸν
πολὺν νὰ ἔχω, μῆτε κρείττων ὑμνωδὸς
νὰ εἶμαι τοῦ Ὀρφέως, ἂν ἐπίσημον
δὲν ἔχω καὶ τὴν τύχην καὶ ἐξήκουστον.

Τοιαῦτα μόνον λέγω περὶ τῶν ἐμῶν
πρὸς σὲ χαρίτων, ἐπειδὴ σὺ ἔθηκας
ἀγῶνα λόγων. Ὅσα δὲ μ' ὠνειδίσας
περὶ τῶν γάμων τῶν βασιλικῶν, εὐθύς
θὰ σ' ἀποδείξω δι' ὀλίγων πρῶτον μὲν
ὅτι φρονίμως πράττω, σώφρων ἔπειτα
ὅτι ὑπάρχω, φίλος μέγας εἶτα δὲ

καὶ σοῦ τυγχάνω καὶ τῶν τέκνων μου. Ἀλλὰ
ἔχ' ἡσυχίαν. Ἀφοῦ ἦλθον ὡς φυγὰς
ἐξ Ἰωλκοῦ ἐνταῦθα, συμφορὰς πολλὰς
ἐφέλκων ἀμηχάνους, ποῖον εὔρημα
νὰ εὔρω τούτου ἄλλο εὐτυχέστερον;

ἢ βασιλέως κόρην ὃ φυγὰς ἐγὼ
νὰ λάβω σύζυγόν μου; Ὅχι δι' αὐτὸν
τὸν λόγον ὅστις σ' ἐρεθίζει, δηλαδὴ
τὴν κοίτην σου ἐχθαίρων τάχα καὶ τρωθεὶς
ἀπὸ τῆς νόμης τῆς καινῆς τὸν ἡμέραν,
οὐδὲ σπουδάζων νὰ φανῶ πολύτεκνος.

Ἄρκουν τὰ γεννηθέντα, δὲν μεμψιμοιρῶ.

Ἀλλὰ πρὸ πάντων ὅπως οἶκον εὐμαρῆ
οἰκῶμεν καὶ στερήσεις νὰ μὴ πάσχωμεν,
καλῶς γινώσκων ὅτι φίλον πένητα
πᾶς φίλος ἀπρηεύγει, ν' ἀναθρέψω δὲ

τὰ τέκνα μου ἀξίως πρὸς τὸν οἶκόν μου,
 τεκνοποιῶν δὲ ἀδελφοὺς τῶν τέκνων σου
 νὰ συνενώσω ταῦτα καὶ τὸ γένος μου
 τοιοῦτον συναρτήσας νὰ εὐδαιμονῶ.
 Διότι ἄλλως ἔχεις βέβαια καὶ σὺ
 τῶν τέκνων σου ἀνάγκην, διαφέρει δὲ
 καὶ εἰς ἐμὲ τὰ τέκνα μου τὰ μέλλοντα
 εἰς τὰ νῦν ὄντα νὰ φανῶσι χρήσιμα.
 Μήπως κακῶς ἐσκέφθην; ὄχι βέβαια,
 δὲν θὰ ἤρνεῖσο οὐδ' ἂν σὺ, ἂν ἢ φροντίς
 τῆς κοίτης δὲν σ' ἠνώχλει. Πλὴν τοιαῦται σεῖς
 εἶσθ' αἱ γυναῖκες, ὥστε ἔχετε τὸ πᾶν
 νομίζετ' ὅταν εὐτυχῇ ἢ κλίνη σας.
 Ἐὰν δὲ συμφορὰ τις εἰς αὐτὴν συμβῇ,
 εὐθὺς καθ' ὅλων τῶν καλῶν κηρύττετε
 τὸν πόλεμον. Ἄλλ' ἔπρεπεν οἱ ἄνθρωποι
 κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον νὰ τεκνοποιοῦν
 μὴδὲ νὰ ἦτο θῆλυ γένος· οὕτω δὲ
 οὐδὲν κακὸν θὰ ἦτο παρὰ τοῖς θνητοῖς.

ΧΟΡΟΣ. Καλῶς, Ἰάσων, τούτους μὲν συνήρτησας
 τοὺς λόγους, ὅμως πάλιν φαίνεσ' εἰς ἐμὲ,
 καὶ ἐναντία εἶπω σοι, ὅτι προδοὺς
 τὴν σύζυγόν σου πράττεις ἔργον ἄδικον.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἄλλὰ τρώντι εἰς πολλὰ διαφωνῶ
 πρὸς τοὺς πολλοὺς ἀνθρώπους· ἄλλως κατ' ἐμὲ
 ὅστις ὑπάρχων ἄδικος εἶν' εὐγλωττος
 μυρίας εἶνε τιμωρίας ἄξιαι.
 Διότι μὲ τὴν γλῶσσαν ἐγκαυχώμενος
 ἔτι θὰ εὐτρεπίσῃ τὸ ἀδίκημα,
 τολμᾷ νὰ πράττῃ τ' ἄδικα· ἀλλ' ἐπαρκῶς
 σοφὸς δὲν εἶνε. Οὕτως ἤδη πρὸς ἐμὲ
 καὶ σὺ μὴ θέλῃς νὰ φανῆς εὐπρόσωπος
 καὶ εὐγλωττος, διότι μία λέξις μου
 θὰ σ' ἀφοπλίσῃ· ἔπρεπεν, ἐὰν κακὸς
 δὲν ἦσο, νὰ μὲ πείσῃς κ' ἔπειτα αὐτὸν

- ΙΑΣΩΝ.** τὸν γάμον νὰ συνάψης, ἀλλ' οὐχὶ σιγῆ.
 Καλῶς τῶντι, ἂν θὰ σοὶ προέλεγον
 τὸν γάμον τοῦτον θὰ μὲ ὑπῆρέτεις σὺ.
 Ἄφου καὶ τώρα τὴν βαρεῖάν σου ὀργὴν
 νὰ καταστείλῃς εἶσαι ἀμετάπειστος.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Δὲν ἐκωλύθῃς ὑπὸ τούτου σὺ, ἀλλὰ
 ὁ τῆς βαρβάρου γάμος εἰς τὸ γῆρας σου
 δὲν σοὶ ἀπέβαιν' εὐκλεῆς καὶ εὐδοξος.
- ΙΑΣΩΝ.** Μάθε καλῶς καὶ πάλιν, χάριν γυναικὸς
 ἀπλῶς οὐδόλως τὸ βασιλικὸν αὐτὸ
 συνῆψα συνοικέσιον, ἀλλὰ καθὼς
 καὶ πρὸ μικροῦ σοὶ εἶπα, μᾶλλον χάριν σοῦ
 κ' ἵνα γεννήσω ἀδελφοὺς τοῖς τέκνοις μου
 ἠγεμονίδας, οἰκιῶν προπύργια.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Δὲν θέλω βίον λυπηρῶς εὐδαίμονα
 οὐδ' ὄλβον ὅστις τὴν ψυχὴν μου τυραννεῖ.
- ΙΑΣΩΝ.** Ἦξεύρεις ὁμως ὅτι θὰ μετευχθῆς
 καὶ σοφωτέρη θὰ φανῆς; Τὰ χρήσιμα
 νὰ μὴ τὰ θεωρῆ τις λυπηρὰ ποτε,
 μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχῆς νομίζεσαι.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Ἄλλ' ὕβριζέ με, ἐπειδὴ σὺ ἄσυλον
 ἔχεις· ἐγὼ δὲ ἔρημος ἐξόριστος
 θὰ φύγω ἐκ τῆς χώρας ταύτης.
- ΙΑΣΩΝ.** Ἄλλὰ σὺ
 νὰ γείνη τοῦτο μόνη ἐπροτίμησας.
 Μὴ αἰτιᾶσαι ἄλλον.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Πῶς; τί πράττουσα
 μὴ νυμφευθεῖσα καὶ προδοῦσά σε;
- ΙΑΣΩΝ.** Ἄρας
 εἰς τοὺς τυράννους ἀνοσίους λέγουσα.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Καὶ σοῦ τὸν οἶκον καταρῶμαι ἀληθῶς.
- ΙΑΣΩΝ.** Δὲν θὰ φιλονεικήσω πλέον μετὰ σοῦ.
 Ἄλλ' ἂν διὰ τὰ τέχνα ἦ καὶ τὴν φυγὴν
 τὴν ἰδικὴν σου θέλῃς τι χρηματικὸν
 βοήθημα νὰ λάβῃς, λέγε· ἐπειδὴ

εἶμ' ἔτοιμος νὰ δώσω μὲ θαψίλειαν
καί σύμβουλα νὰ πέμψω εἰς τοὺς φίλους μου
τοὺς ἐν τῇ ξένη ὅπως τύχης παρ' αὐτοῖς
φιλοξενίας. Ἄν δὲ ταῦτα ἀρνηθῆς,
μωρὰ, ὦ γύναι, θὰ φανῆς· θὰ πράξης δὲ,
ἀν καταστελῆς τὴν ὀργήν, καλλίτερον.

ΜΗΔΕΙΑ. Οὔτε τῶν ξένων χρῆσιν νὰ ποιήσωμεν
τῶν ἰδικῶν σου, οὔτε νὰ δεχθῶμέν τι
βοήθημά σου, μήτε δὸς ἡμῖν οὐδέν.
Εἶν' ἄδωρα τὰ δῶρα τοῦ κακοῦ ἀνδρός.

ΙΑΣΩΝ. Λοιπὸν ἐγὼ μὲν τοὺς θεοὺς μαρτύρομαι
ὅτι εἰς πάντα σέ τε καὶ τὰ τέκνα μου
νὰ βοηθήσω θέλω, ὅμως τ' ἀγαθὰ
οὐδέλωσ σ' εἶνε ἀρεστὰ, ἀλλ' ἀπωθεῖς
τοὺς φίλους ἀγερώχως· τούτου ἕνεκα
θὰ λυπηθῆς βεβαίως περισσότερον.

ΜΗΔΕΙΑ. Χῶρε· διότι πόθος σ' ἐκυρίευσε
τῆς νεονύμφου κόρης, τῶν ὀμμάτων τῆς
μακρὴν χρονοτριβοῦντα. Ναί, νυμφεύθητι,
διότι ἴσως, καὶ τὸ λέγω σὺν Θεῷ,
τοιούτον γάμον θὰ συνάψῃς ἀληθῶς
ὥστε ν' ἀρνηῆσαι τοῦτον. Ἦδῃ ἀπελθε.

ΧΟΡΟΣ. Οἱ ἔρωτες ὅταν σφοδροὶ ἐπέλθουν καὶ μὲ βίαν
δὲν δίδουν οὔτε ἀρετὴν ἀλλ' οὔτε εὐδοξίαν.
Ὅταν δ' ἡ Κύπρις ἔρχεται καὶ συγκινῆ μετρίως
εἶν' ἡ θεὰ ἠθονικὴ καὶ εὐχαρις ὁ βίος.
Μηδέποτ' ἐκ τῶν τόξων σου, θεὰ, τῶν χρυσωμένων
νὰ ῥίψῃς εὐχόμε' ἐπ' ἐμοῦ τὸ βέλος των χρυσιμένων
μὲ ἕμερον ἀκάθεκτον· μ' ἀρκεῖ ἡ σωφροσύνη
εἶνε τὸ δῶρον τῶν θεῶν τὸ κάλλιστον ἐκείνη.
Ἄλλ' εἰς τὴν Κύπριν τὴν δεινὴν θὰ εὐχηθῶ καὶ πάλιν,
ποτὲ μὴ ῥίπτῃ τὰς ψυχὰς εἰς μαύρην παραβάλην
ὀργῆς καὶ λογομαχιῶν καὶ εἰς εἰς ἐρίδων σάλους,
ὠθεῦσα μὲ ἀκάθεκτον ὀρμὴν εἰς γάμους ἄλλους.
Τιμῶσα δὲ τὴν ἤσυχον συμβίωσιν ἐκείνη

τάς τῶν συζύγων ἔριδας ταχεῖα νὰ πραύνη.
 Ὡ δώματά μου, ὦ πατρὶς, οὐδέποτε νὰ γείνω
 ξένη καὶ ἀπολις, οὐδὲ χωρὶς ἡμῶν νὰ μείνω,
 ἐν λύπῃ ζῶσα θλιβερῶς ζωὴν τὴν οἰκτροτέραν
 νὰ ἐστερούμην πρότερον τὸ φῶς καὶ τὴν ἡμέραν.
 Καλλίτερον ὁ θάνατος νὰ μ' εὕρῃ· δὲν εἶν' ἄλλη
 ὁδύνη πλέον ἢ τῆς γῆς τῆς πατρικῆς μεγάλη
 νὰ στερηθῇ τις· τὸ κακὸν τὸ εἶδον, ὄχι ξένους
 νὰ εἶπω λόγους ἔρχομαι παρ' ἄλλων ἀκουσμένους.
 Σὲ τώρα οὔτε πόλις τις νὰ σὲ φιλοξενήσῃ
 δὲν εἶνε, οὔτε φίλος τις νὰ σὲ παρηγορήσῃ,
 παθοῦσαν τὰ δεινότατα εἰς τὴν ζωὴν σου πάθη.
 Ἄλλ' εἶθε ἀσυμπάθητος τὰ κάκιστα νὰ πάθῃ
 ὅστις τοὺς φίλους δὲν τιμᾷ ἀνοίγων τὴν καρδίαν
 τοιοῦτου φίλου ὦ ! ποτὲ δὲν θέλω τὴν φιλίαν.

ΑΙΓΕΥΣ. Μῆδεῖα, χαῖρε· τῶν προσρήσεων αὐτῶν
 δὲν εἶνε καλλιτέρα, ὅταν προσφωνῇ
 τοὺς φίλους του τις ἄλλη.

ΜΗΔΕΙΑ. Ὡ χαῖρε καὶ σύ·

Αἰγεῦ, ἐπίσης, τοῦ σοφοῦ Πανδίωνος
 υἱέ! καὶ πόθεν ἦλθες εἰς τῆς γῆς αὐτῆς
 τὸ ἔδαφος;

ΑΙΓΕΥΣ Τοῦ Φοίβου ἦλθον ἐκλιπῶν
 τὸ παλαιὸν μαντεῖον.

ΜΗΔΕΙΑ. Εἰς τὸν μαντικὸν

τί θέλων δὲ μετέδης ὀμφαλὸν τῆς γῆς;

ΑΙΓΕΥΣ. Πῶς ν' ἀποκτήσω παίδων σπέρμα ἔρυσινῶν.

ΜΗΔΕΙΑ. Πρὸς θεῶν! ἄπαις ἄγεις μέχρι σήμερον
 τὸν βίον;

ΑΙΓΕΥΣ. Ἄπαις, τῇ βουλῇ θεοῦ τινος,
 εἰμὶ τῳόντι.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἐχων ἄρα σύζυγον

ἢ ἄπειρος ὢν γάμου;

ΑΙΓΕΥΣ. Ὅχι, ἄπειρος

εὐνῆς δὲν εἶμαι γαμηλίου.

- ΜΗΔΕΙΑ.** Τί λοιπὸν
δ Φοῖβος περὶ παιδῶν εἶπέ σοι σοφόν;
- ΑΙΓΕΥΣ.** Σοφώτερα ἢ ὅσον νοῦς ἀνθρώπινος
νὰ ἐξηγήσῃ ἔπη.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Τὸν χρησμὸν δ' αὐτοῦ
ἡμεῖς εἶν' ἄρα θεμιτὸν νὰ μάθωμεν;
- ΑΙΓΕΥΣ.** Καὶ μάλιστα· διότι χρήζει καὶ σοφῆς
τῶντι διανοίας.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Τίνα δὲ χρησμὸν
σοὶ ἔδωκεν, ἄν εἶνε θεμιτὸν, εἶπέ.
- ΑΙΓΕΥΣ.** Ἄσχοῦ τὸν πόδα νὰ μὴ λύσω τὸν ἐμπρός.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Πρὶν ἂν τί πράξῃς, ἢ εἰς ποίαν φθάσης γῆν;
- ΑΙΓΕΥΣ.** Πρὶν ἐπανέλθω εἰς τὴν πατρικὴν μου γῆν.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Σὺ δ' ὡς τί θέλων, ἦλθες εἰς τὴν γῆν αὐτήν;
- ΑΙΓΕΥΣ.** Ἐν Τροίῳζηνίᾳ εἶνε ἄρχων τις Πιτθεύς.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Πέλοπος γόνος, λέγουσιν, εὐσεβέστατος.
- ΑΙΓΕΥΣ.** Πρὸς τοῦτον θέλω νὰ κοινώσω τοῦ Θεοῦ
τὸ μάντευμα.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Διότι πράγματι σοφὸς
καὶ τρίβων εἶνε τὰ τοιαῦτα ὁ ἀνὴρ.
- ΑΙΓΕΥΣ.** Κ' ἐμοῦ πρὸς τούτοις εἶνε πάντων φίλτατος
τῶν δορυξένων φίλων.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Εἵης εὐτυχῆς
κ' ἐπίτυχίαν σ' εὐχομαι τῶν πόθων σου.
- ΑΙΓΕΥΣ.** Σοῦ δὲ τὸ ὄμμα καὶ ἡ ὄψις διατί
ἠλλοιωμένα οὕτως εἶνε;
- ΜΗΔΕΙΑ.** Κάκιστον,
Αἰγεῦ, ἀνδρῶν ἀπάντων ἔχω σύζυγον.
- ΑΙΓΕΥΣ.** Τί λέγεις; τὴν αἰτίαν τῆς σῆς θλίψεως
σαφῶς εἶπέ μοι.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Ὁ Ἰάσων μ' ἀδικεῖ,
οὐδὲν ἐκεῖνος ἐξ ἐμοῦ παθῶν.
- ΑΙΓΕΥΣ.** Καὶ τί
καχὸν σοὶ πράξας; λέγε μοι σαφέστερον.

ΜΗΔΕΙΑ. Γυναῖκα ἄλλην πρὸς ἐμέ τοῦ οἴκου του
ἔχει κυρίαν.

ΑΙΓΕΥΣ. Καὶ ἐτόλμησ' ἀληθῶς
τὸ αἴσχιστον νὰ πράξῃ τοῦτο;

ΜΗΔΕΙΑ. Μάλιστα!
ἡμεῖς δ' οἱ πρῶτην φίλοι εἴμεθ' ἄτιμοι.

ΑΙΓΕΥΣ. Καὶ δι' αἰτίαν ποίαν, ἐρασθεῖς ἢ σέ
ἐχθαίρων;

ΜΗΔΕΙΑ. Μέγαν ὄντως ἔρωτα.

ΑΙΓΕΥΣ. Λοιπὸν
ἐρρέτω, ἂν, ὡς λέγεις, εἶν' αὐτὸς κακός.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἄνδρῶν τυράννων κηδεστῆς ἐπόθησε
νὰ γείνη.

ΑΙΓΕΥΣ. Τίς δὲ εἶν' ὁ πενθερὸς αὐτοῦ;
συμπλήρου μοι τὸν λόγον.

ΜΗΔΕΙΑ. Ὁ τῆς γῆς αὐτῆς
τῆς Κορινθίας ἄρχων Κρέων.

ΑΙΓΕΥΣ. Συγγνωστὸν
εἶν' ὄντως νὰ λυπῆσαι, γύναι.

ΜΗΔΕΙΑ. Χάνομαι!
πρὸς δὲ καὶ ἐκ τῆς χώρας ἐξορίζομαι.

ΑΙΓΕΥΣ. Ἄλλ' ὑπὸ τίνοσ; Τοῦτο πάλιν τὸ κακὸν
μοὶ λέγεις νέον.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἐκ τῆς Κορινθίας γῆς
ὁ Κρέων μὲ διώκει ὑπερόριον.

ΑΙΓΕΥΣ. Ἀφήνει δ' ὁ Ἰάσων; Οὐδ' αὐτὸ καλόν.

ΜΗΔΕΙΑ. Λόγω μὲν ὄχι, θέλει δὲ νὰ καρτερῶ
ἀλλὰ σὲ ἱκετεύω, τοῦ γενείου σου
καὶ τῶν γονάτων ἀπτομένη, οἴκτειρον,
ναί! οἴκτειρόν με τὴν ταλαίπωρον καὶ μὴ
ἐλαυνομένην μὲ παρίδῃς ἔρημον.
Καὶ δεῖξαι μ' εἰς τὴν χώραν κ' εἰς τὸν οἶκόν σου.
Οὕτως ὁ ἥρως παίδων τελεσφόρος σοι
παρὰ θεῶν νὰ γείνη, καὶ σὺ ὀλβιος
καὶ εὐτυχῶν νὰ θάλῃς· δὲν ἠξέειρες δὲ

καὶ ποῖον ὄντως εὖρες ἤδη εὖρημα.
 Διότι θὰ σὲ παύσω ὄντα ἄπαιδα
 καὶ τέκνων θὰ σὲ κάμω ν' ἀποδῆς πατήρ.
 Τοιαῦτα δὲ ἤξεύρω ἐγὼ φάρμακα.

ΑΙΓΕΥΣ. Διὰ πολλὰ, ὦ γύναι, εἴμαι πρόθυμος
 τὴν χάριν ταύτην νὰ σοὶ δώσω, τῶν θεῶν
 ἔνεκα πρῶτον, εἶτα χάριν τῆς γονῆς
 ἣν ὑπισχεῖσαι τέκνων· ἐπειδὴ αὐτὸ
 ἐπιθυμῶ πρὸ πάντων. Τὴν δ' ἀπόρασιν
 αὐτὴν λαμβάνω· ἂν μὲν εἰς τὴν χώραν μου
 ἔλθῃς, ἐγὼ ξενίαν κ' ὑπεράσπισιν
 θὰ προσπαθήσω νὰ σοὶ δώσω, δίκαιος
 ὑπάρχων· ὅμως σοὶ προλέγω καὶ αὐτό.
 Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ συμπαραλάβω σε
 ἐντεῦθεν· ἂν δὲ ἔλθῃς εἰς τὸν οἶκόν μου
 αὐτῇ, θὰ ἔχῃς ἄσυλον, οὐδ' εἷς τινα
 θὰ ἐπιτρέψω νὰ σ' ἐγγίσῃ, μόνον σὺ
 ἐντεῦθεν ἀπαλλάσσου μόνη, ἐπειδὴ
 νὰ δώσω κ' εἰς τοὺς ξένους δὲν ἐπιθυμῶ
 αἰτίαν.

ΜΗΔΕΙΑ. Οὕτως ἔσται· ἀλλ' ἐχέγγυον
 ἐὰν μοὶ δώσης τούτων, ἔσομ' ἀσφαλῆς
 ἐκ μέρους σου καθ' ὅλα.

ΑΙΓΕΥΣ. Μὴ πεποιθήσιν
 δὲν ἔχεις πρὸς με; ἢ τίς ἢ δυσχέρεια;

ΜΗΔΕΙΑ. Πεποιθήσιν βεβαίως ἔχω· ἀλλ' ἐχθρὸς
 ὁ οἶκος τοῦ Πελίου καὶ ὁ Κρέων δὲ
 νῦν εἶνε πρὸς με· κ' εἰς αὐτοὺς, ἂν δεσμευθῆς
 δι' ὄρκων, ἐκ τῆς χώρας θέλοντας τῆς σῆς
 νὰ μ' ἀπαγάγουν, δὲν θ' ἀφήσῃς βία σοῦ.
 Ἄλλως μὲ λόγους μόνον συμβληθεῖς, χωρὶς
 καὶ θεῶν ὄρκους νὰ περᾶσχης, δυνατὸν
 νὰ γείνης φίλος καὶ εὐκόλως νὰ πεισθῆς
 μὲ διαπραγματεύσεις· ἄλλως ἐπειδὴ
 ἐγὼ μὲν εἴμαι ἀσθενής, ἀδύνατος,

αὐτοὶ δὲ εἶνε πλούσιοι καὶ τύρανοι.

ΑΙΓΕΥΣ. Πολλήν, ὦ γύναι, ἐνδεικνύεις πρόνοιαν
ἀλλ' ἂν καὶ τοῦτο θέλῃς, δὲν ἀρνοῦμαι σοὶ
νὰ πράξω τοῦτο· ἐπειδὴ καὶ εἰς ἐμὲ
τοιουτοτρόπως εἶνε ἀσφαλέστερον,
πρὸς τοὺς ἐχθρούς σου ἐν δικαιολόγημα
ἂν ἔχω νὰ προβάλλω ἀρεστότερον
κ' εἰς σὲ βεβαίως εἶνε· λέγε τοὺς θεούς.

ΜΗΔΕΙΑ. Λοιπὸν ἐρχίζου εἰς τῆς γῆς τὸ ἔδαφος
καὶ τὸν πατέρα τοῦ πατρός μου Ἥλιον
καὶ τῶν θεῶν τὸ γένος ἔλον συντιθείς.

ΑΙΓΕΥΣ. Τί θέλω πράξει ἢ τί ὄχι; λέγε μοι.

ΜΗΔΕΙΑ. Ὅτι οὐδέποτε' ἐκ τῆς γῆς σου οὐτ' αὐτὸς
θὰ μὲ ἐκβάλῃς, οὐτ' ἂν ἄλλος τις ζητῇ
νὰ μ' ἀπαγάγῃ τῶν ἐχθρῶν μου, σύ ποτε
δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς ἐκουσίως ὄσω ζῆς.

ΑΙΓΕΥΣ. Λοιπὸν ὁμνῶ εἰς τὴν Γῆν κ' εἰς τὸ λαμπρὸν
Ἥλιου φῶς καὶ πάντας τοὺς θεοὺς ὁμοῦ
εἰς ὄσ' ἀκούω νὰ ἐμμείνω παρὰ σοῦ.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἄρκαί· τί δὲ νὰ πάθῃς ἐὰν τοῦτόν σου
τὸν ὄρκον δὲν τηρήσῃς;

ΑΙΓΕΥΣ. Εἰς τοὺς δυσσεβεῖς

καὶ τοὺς ἀνόμους ἄνδρας ὅσα γίγνονται.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἦδη πορεύου χείρων· ἐπειδὴ καλῶς
ἔχουσι πάντα· καὶ ἐγὼ ὡς τάχιστα
θὰ ἔλθω εἰς Ἀθήνας, ὅσα μελετῶ
πράξασα καὶ τυχοῦσα ὄσων βούλομαι.

ΧΟΡΟΣ. Ὁ τῆς Μαίας Ἑρμῆς ὁδηγός σου νὰ ἦ
πρὸς τοὺς οἴκους σου εἶθε καὶ ὅσα ποθεῖς
ἐν τῷ νῶ κατ' εὐχῆν, ν' ἀποδῶσιν, Αἰγεῦ,
ἐπειδὴ ἀληθῶς

σύ γενναῖος ἀνὴρ μοὶ ἐφάνης.

ΜΗΔΕΙΑ. ὦ Ζεῦ καὶ Δίκη τοῦ Διὸς καὶ Ἥλιε!
Τώρα νικηταὶ τῶν ἐχθρῶν μας ἐνδοξοὶ
θὰ γείνωμεν, ὦ φίλοι, κ' ἐπὶ τῆς ὁδοῦ

τῆς νίκης ἤδη βάλνομεν· τῶρα ἐλπίς
 νὰ τίσωσι τὴν δίκην οἱ ἔμοι ἐχθροί.
 Διότι οὗτος ὁ ἀνὴρ, καθ' ὃ ἡμεῖς
 ἐπάσχομεν ἰδίως, τῶν βουλῶν ἡμῶν
 λιμὴν ἐφάνη· ἀπὸ τούτου θέλομεν
 τὸν κάλων ἀναρτήσει τὸν προμνήσιον,
 εἰς τ' ἄστου τῆς Παλλάδος καταφεύγουσαι.
 "Ἦδη θὰ σ' εἶπω πάντα μου τὰ σχέδια·
 μηδ' ἀναμένης λόγους εὐχαρίστους σοι
 πέμφασα ἓνα ἢδ' εἰς τὸν Ἰάσονα
 τῶν οἰκετῶν μου θὰ ζητήσω παρ' αὐτοῦ
 νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ἴδω· ὅταν ἔλθῃ δέ,
 θὰ εἶπω λόγους προτέρους εἰς αὐτόν·
 ὅτι κ' ἐγκρίνω ταῦτα κ' ἔχουσι καλῶς,
 οἱ γάμοι οὐς συνῆψεν οἱ βασιλικοί,
 προδοὺς ἡμᾶς, καὶ ὅτι εἶνε καὶ καλῶς
 τῶντι ἐσκεμμένα καὶ συμφέροντα.
 Μόνον οἱ παῖδες θὰ ζητήσω οἱ ἔμοι
 νὰ μείνωσιν ἐνταῦθα, ὄχι βέδαια
 ὅπως ἀφήσω ἐπὶ χώρας ἐχθρικής
 εἰς τοὺς ἐχθροὺς μου τούτους ἐξουθένημα,
 ἀλλ' ἵνα κτείνω μὲ δολίας μηχανάς
 τὴν κόρην τοῦ τυράννου· ἐπειδὴ αὐτοὺς
 θὰ πέμψω πρὸς τὴν νύμφην δῶρα φέροντας
 πέπλον λεπτὸν καὶ πλόκαμον χρυσήλατον.
 "Ἄν δὲ λαβοῦσα τὴν στολὴν περιβληθῆ,
 θ' ἀπολεσθῆ παγκάκως κ' ὅστις ἂν αὐτὴν
 ἐγγίση· μὲ τοιαῦτα ἐγὼ φάρμακα
 τὰ δῶρά μου θὰ χρίσω· ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν
 τὸν λόγον μου περαίνω τὸν περὶ αὐτῆς.
 'Ραγίζετ' ὅμως ἡ ψυχὴ μου ἔπειτα
 ὁποῖον ἔργον μέλλω φεῦ! νὰ ἐργασθῶ,
 διότι θ' ἀποκτείνω καὶ τὰ τέκνα μου.
 Οὐδεὶς ὑπάρχει νὰ τὰ σώσῃ ἐξ ἐμεῦ.
 Καὶ πάντ' ἀφοῦ τὸν οἶκον τοῦ Ἰάσονος

ἀνάστατον ποιήσω, τότε' ἀπέρχομαί
φυγὰς τὸν φόνον φεύγουσα τῶν παίδων μου,
τολμήσασ' ἔργον φεῦ! ἀνοσιώτατον,
διότι τὸ γελάσθαι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν
δὲν εἶνε, φίλαι, ἀνεκτόν· ἐρρέτω, τί
τὸ ζῆν μοι κέρδος; οὔτε οἶκον ἔγω γῦν,
οὔτε πατρίδα, οὔτε παραμύθημα.

Ἐσφαλλον τότε, ὅτε ἐγκατέλειπον
τὸν οἶκον τὸν πατρῶέν μου εἰς Ἑλληνας
ἀνδρὸς πεισθεῖσα λόγους, ὅστις σὺν Θεῷ
θὰ μᾶς πληρώσῃ δίκην τώρα, ἐπειδὴ
οὔτ' ἐξ ἐμοῦ θὰ ἴδῃ παιδάς τοῦ λοιποῦ
οὔτ' ἐκ τῆς νεογάμου νύμφης του ποτὲ
θέλει τεχνώσει, ἐπειδὴ κακὴ κακῶς
ἀνάγκη ν' ἀποθάνῃ διὰ τῶν ἐμῶν
φαρμάκων αὕτη· ἄς μὴ μὲ νομίζῃ τις
ἀδύνατον καὶ φαύλην, μηδὲ ἤσυχον,
ἀλλὰ ἐκ τούναντίου, πρὸς μὲν τοὺς ἐχθροὺς
βαρεῖαν, εὐμενῆ δὲ πρὸς τοὺς φίλους μου.
Διότι τῶν τοιούτων εὐκλεέστατος
ὁ βίος εἶνε.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄλλ' ἀφοῦ ἐκοίνωσας
τὸν λόγον ἡμῖν τοῦτον, ἀποτρέπομεν
νὰ πράξῃς ταῦτα καὶ τῶν νόμων τῶν θνητῶν
ὑπερμυχοῦσαι, ὠφελοῦσαι δὲ καὶ σέ.

ΜΗΔΕΙΑ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως. Σοὶ δὲ συγγνωστόν αὐτὰ

νὰ λέγῃς, μὴ παθοῦσα ὡς ἐγὼ κακῶς.

ΧΟΡΟΣ. Ἀλλὰ τὴν τόλμην ν' ἀποκτείνῃς, γύναι, πῶς!

τὰ τέχνα σου θὰ λάβῃς;

ΜΗΔΕΙΑ.

Οὕτως, ἐπειδὴ

ὁ σφύζυγός μου θὰ δηχθῇ τὰ μάλιστα.

ΧΟΡΟΣ. Σὺ δὲ ἀθλιωτάτη ἀληθῶς γυνή

θὰ γείνης ὄντως.

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἄλλ' ἐμπρὸς καὶ περιττοὶ

οἱ λόγοι πλέον· ἤδη τὸν Ἰάσονα

ὑπαγε, φέρε, κόμιζε· εἰς ἅπαντα
τὰ μυστικά μου, βλέπεις, σ' ἔχω ἔμπιστον.
Μηδὲ τῷ εἴπησ' τι ἐξ ὧν ἀπόφασιν
νὰ πράξω ἔγω, ἂν πρὸς τοὺς δεσπότης σου
εἶσ' εὐνοὺς ὄντως κ' εἶσαι ἀληθῶς γυνή.

ΧΟΡΟΣ.

Οἱ Ἐρεχθεῖδαι ἔκπαλαι ὡς ὄλβιοι ὑμνεῦνται
καὶ παῖδες εὐτυχεῖς θεῶν, ἀνέκαθεν καρποῦνται
ἀπὸ ἐδάφους ἱερῶ καὶ χώρας ἀπορθητῶ
τὰ ἄνθη τὰ κλεινότατα σοφίας μελιρρῦτου,
μ' ἄβρον τὸν πόδα βαίνοντες διὰ λαμπροῦ αἰθέρος
καὶ πάντοτε περπόμενοι καὶ ζῶντες εἰς τὸ μέρος,
ὅπου ποτὲ ἢ τῶν Μουσῶν ἐρατεινὴ χορεῖα
νὰ ἀναθάλη ἢ ξανθὴ ἠθέλησ' Ἀρμονία·
ὅπου ἀκόμη, λέγουσιν, ἢ χεῖρ τῆς Ἀφροδίτης
ἐκ τοῦ καλλίερου Κηφισοῦ ἀρύσσασα τῆς κοίτης
τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς αὐτῆς ἀπὸ τῆς δρόσου γέμον
εἰς αὔρας κατεσκεῖδασε μετρίας τῶν ἀνέμων.
Καὶ νῦν φοροῦσα πάντοτε εὐῶδες ῥόδων στέμματα,
ἐξεκποστέλλ' εἰς τοὺς βροτοὺς τοὺς ἔρωτας ἡρέμα,
τῆς μουσικῆς τοὺς χορηγεῖς παρέδρους τῆς σοφίας
καὶ συνεργοὺς ἐμπνεύσεων καὶ ἀρετῆς παντοίας.
ὦ! πῶς λοιπὸν σέ, δυστυχῆ, τὴν παιδοκτόνον ἤδη
μετ' ἄλλων τὴν ἀνόσιον ἢ χώρα θὰ σέ ἴδῃ;
Τῶν ἱερῶν τῶν ποταμῶν τὸ νᾶμα πῶς σε τώρα
ἢ πόλις ἢ τῶν φίλων σου θὰ σέ δεχθῆ ἢ χώρα;
ὦ! σκέφθητι τὸ κτύπημα τῶν τέκνων σου καὶ μόνον,
μὴ ἐκτελέσης, σκέφθητι, ποτὲ τοιοῦτον φόνον.
Σὲ ἱκετεύομεν θερμῶς, τὰ τέκνα μὴ τολμήσης
νὰ τὰ φονεύσης μηδαμῶς. Τὴν τόλμην ποῦ θ' ἀντλήσης
ἢ τῆς ψυχῆς ἢ τῆς χειρὸς, μὲ ποίαν δὲ καρδίαν
θ' ἀποτολμήτης, δυστυχῆ, τοιαύτην κρεουργίαν;
Οἱ ὀφθαλμοί σου πῶς λοιπὸν τὸ δάκρυ θὰ κρατήσῃ
ἂν τ' ὄμμα σου τὰ βλέμματα τῶν τέκνων ἀντικρῶσαι;
Ἰκέται ἂν οἱ παῖδές σου προσπέσουν πῶς θ' ἀστράψῃ
ἐκ τόλμης κ' εἰς τὸ αἶμά των τὴν χειρὰ σου θὰ βάψῃ;

ΙΑΣΩΝ.

ἤλθον πρόσκληθεῖς, ἐπειδὴ καὶ ἂν ἐχθρὰ
μοὶ εἶσαι, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησα
νὰ σ' ἀρνηθῶ τρώντι· θὰ σ' ἀκούσω δὲ
τί νέον, γύναι, ἐξ ἐμοῦ ἐπιθυμεῖς;

ΜΗΔΕΙΑ.

Συγγνώμην, ὦ Ἰάσων, ἐξαιτούμαι σε
δι' ὅσα εἶπον, ἄλλως δ' εἶνε δίκαιον
νὰ φέρης τὰς ὀργάς μου· μεταξὺ ἡμῶν
πολλὰ τὰ φίλα ἄλλοτε ἐπράχθησαν.
Ἐγὼ δ' εἰς λόγους ἤλθον μόνη κ' ἐμυτην
ἐξήλεγξα· σχετλία, τί παραφρονῶ!
κ' ἐξαγριοῦμαι πρὸς καλῶς βουλευοντας,
ἐχθρὰ δ' εἰς τοὺς τυράννους μάτην γίνομαι
τῆς χώρας ταύτης, κ' εἰς τὸν σύζυγον ἐχθρὰ,
ὅστις βεβαίως συμπερώτατα ἡμῖν
τὴν κόρην τοῦ τυράννου πράττει νυμφευθεὶς
καὶ ἀδελφούς τῶν τέκνων σπειρών τῶν ἐμῶν;
Καὶ δὲν θὰ παύσω τὸν θυμὸν λοιπὸν αὐτόν;
Τί πάσχω; ὅταν εὐτυχίην οἱ θεοὶ
πορίζουν; πῶς! δὲν ἔχω παῖδας ἀληθῶς;
Καὶ δὲν ἠξέυρω ὅτι πρόσφυγες ἐσμέν
κ' ἐστερημένοι φίλων; Ταῦτα κατὰ νοῦν
συλλογισθεῖσα ἀνεγνώρισα πολλὴν
τὴν ἀβουλίαν ὅτι εἶχον κ' ἐκ θυμοῦ
ματαίως ὅτι κατελήφθην. Καὶ λοιπὸν
τώρα σ' ἐγκρίνω καὶ μοὶ φαίνεσ' ἀληθῶς
σωφρόνως ὅτι πράττεις, ταύτην προσλαβὼν
τὴν κηδεστέαν· ἐγὼ δ' ἄφρων φαίνομαι,
ἦτις καὶ νὰ συμπράξω εἰς τὸ βούλευμα
ἔπρεπε τοῦτο καὶ εἰς πέρας ἀγαθὸν
νὰ φέρω κ' εἰς τοὺς γάμους νὰ παρασταθῶ
καὶ νὰ στολιζῶ χαίρουσα τὴν νύμφην σου.
Ἄλλ' αἱ γυναῖκες εἴμεθ' ὅ,τι εἴμεθα,
κακὸν δὲν λέγω, ἀλλ' οὐχ ἥττον· ὅμως σὺ
πρὸς τοὺς κακοὺς δὲν ἔδει νὰ ὁμοιωθῆς
καὶ ν' ἀντιτείνης ἀντ' ἀφρόνων ἄφρονα.

Παραχωρῶ ἐν τούτοις καὶ ὁμολογῶ
 βτι κακῶς ἐφρόνουσιν τότε, ἀλλὰ νῦν
 καλλίτερόν ἐσκέφθην ἤδη τὸ ἐξῆς.
 Ὡ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, προχωρήσατε,
 ἐξέλθετε ἄσπασθητε τὸν πατέρα σας,
 προσαγορεύσατέ τον μεθ' ἡμῶν καὶ σεῖς
 κ' ἐκ τῆς προτέρας ἔχθρας διαλλάχθητε
 πρὸς φίλους φίλοι μετὰ τῆς μητρὸς ἡμῶν.
 Διότι πλέον συνεγιλιώθημεν
 κ' ἐφυγαδεύθη ἡ ὀργή μας. Λάβετε
 τὴν δεξιάν του χεῖρα· οἴμοι! ἀλλὰ πῶς
 κακὸν τι κεκρυμμένον προαισθάνομαί!
 Ἄρα γ' ὦ τέκνα, οὕτω ζῶντες καὶ πολλὴν
 ἀκόμη χρόνον τὴν καλὴν ὠλένην σας
 θὰ τείνητε; Ἄλλ' οἴμοι! τάλαινα ἐγὼ
 οἱ ὀφθαλμοί μου πῶς δακρύουσι, φόβου δὲ
 εἶν' ἡ ψυχὴ μου πλήρης! ἐνῶ μόλις δὲ
 πρὸς τὸν πατέρα παύω τὴν διαφορὰν,
 τὴν τρυφεράν των ὄψιν ταύτην θλιβερῶν
 ἐνέπλησται δακρύων.

ΧΟΡΟΣ.

Κ' εἰς ἐμὲ χλωρὸν
 κατῆλθε δάκρυ τῶν ὀμμάτων· εἶθε δὲ
 μὴ τὸ κακὸν προβαίῃ μεῖζον ἢ τὸ νῦν.

ΙΑΣΩΝ.

Αἰνῶ σου, γύναι, ταῦτα, δὲν μεμψιμοιρῶ
 εὐδὲ διὰ τὰ πρῶτα ὅμως· ἐπειδὴ
 τῶν γυναικῶν τὸ γένος εἶνε φυσικὸν
 ἢ ἀγανακτῆ, ὁπότεν παρεισάγεται
 ὁ σύζυγος ἀλλοίους γάμους· ἀλλὰ νῦν
 ἢ σὴ καρδίᾳ μετεβλήθ' εἰς τὸ καλόν,
 ἐνόησας δὲ τέλος καὶ τὴν κρείττονα
 βουλήν· καὶ τοῦτο πρέπει εἰς τὴν σώφρανα
 γυναῖκα. Σεῖς δὲ, τέκνα μου, περὶ ὑμῶν
 καλῶς φροντίζων ὁ πατήρ σας ἔλαθε
 μετὰ θεῶν μεγάλην ἤδη πρόνοιαν.
 Ἐλπίζω δὲ ἀκόμη ὅτι καὶ ὑμεῖς

μετὰ τῶν ἀδελφῶν σας θὰ πρωτεύητε
 ἐδῶ ἐν Κορινθίᾳ, ἀλλ' αὐξάνεσθε,
 τὰ δ' ἄλλα ὁ πατήρ σας κί' ὅστις εὐμενῆς
 ἐκ τῶν θεῶν σᾶς εἶνε πράττει δι' ὑμᾶς.
 Εἴθε δ' εἰς ἡδῆς τέλος ἴδω εὐτραφεῖς
 νὰ φθάσητ' ὄντως τῶν ἐχθρῶν μου κρείττονες.
 Αὕτη, τί πάσχεις; τί μὲ δάκρυα ὑγρά
 τὰς κόρας καταδρέχεις, στρέψασ' ὅπισθεν
 τὴν παρεϊάν σου; καὶ δὲν δέχεσ' ἐξ ἐμοῦ
 τὸν λόγον τοῦτον εὐφροσύνας.

ΜΗΔΕΙΑ.

'Αλλ' οὐδέν·

περὶ τῶν τέκνων τούτων μόνον σκέπτομαι.

ΙΑΣΩΝ.

Θάρρει λοιπόν· διότι τὰ περὶ αὐτῶν
 καλῶς θὰ διατάξω.

ΜΗΔΕΙΑ.

Μάλιστα, θαρρῶ·

οὐδ' ἀπιστῶ βεβαίως εἰς τοὺς λόγους σου.
 'Αλλ' ἡ γυνὴ καὶ Θήλυ κ' εἰς τὰ δάκρυα
 ἐπιρρεπῆς ὑπάρχει.

ΙΑΣΩΝ.

'Αλλὰ τί λοιπόν

τὰ τέκνα ταῦτα κλαίεις;

ΜΗΔΕΙΑ.

Τὰ ἐγέννησα·

καὶ ὅτε ἠύχου σὺ νὰ ζήσωσιν, ἐμὲ
 παράπονον μοῦ ἤλθε, ἂν θὰ ζήσωσι.
 'Αλλὰ δι' ὅσα ἤλθες νὰ διαλεχθῆς
 τὰ μὲν ἐλέχθη, τὰ δὲ μέλλω νὰ εἰπῶ.
 'Αφοῦ νὰ μ' ἀποστείλουν ἐκ τῆς γῆς αὐτῆς
 οἱ φύραννοι τῆς χώρας ἀπεφάσισαν,
 καὶ εἰς ἐμὲ θὰ εἶνε προτιμότερον·
 καλῶς γνωρίζω, μήτ' εἰς σὲ ἐμπόδιον
 ἐδῶ νὰ μένω, μήτε εἰς τοὺς ἄρχοντας,
 διότι φαίνεται' εἰς τὸν οἶκον μὲ μισοῦν·
 ἡμεῖς μὲν ἐκ τῆς χώρας φεύγομεν αὐτῆς,
 οἱ παῖδες δ' ὅπως ἐκτραφῶσιν ὑπὸ σοῦ,
 νὰ μὴ φυγαδευθῶσι, παρκαάλεσον
 τὸν Κρέοντα, ἐντεῦθεν.

ΙΑΣΩΝ.

Ἄγνοῶ ἐάν

αὐτὸν θὰ πείσω, πρέπει δὲ νὰ πειραθῶ.

ΜΗΔΕΙΑ.

Σὺ δ' ἀλλὰ τὴν γυναῖκα τὴν σὴν κέλευσον
τὴν χάριν' νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ πατρὸς
νὰ μὴ φυγαδευθῶσι.

ΙΑΣΩΝ.

Ναί! καὶ μάλιστα

πιστεύω νὰ τὴν πείσω καὶ αὐτὴ ἐάν
εἶνε τῶν ἄλλων μία γυναικῶν.

ΜΗΔΕΙΑ.

Καλῶς.

Θὰ σὲ συνδράμω δ' εἰς τὸ ἔργον σου κ' ἐγώ,
διότι δῶρα πρὸς αὐτὴν τὰ κάλλιστα
τῶν πολυτίμων παρ' ἀνθρώποις σήμερον
τοὺς παῖδας θ' ἀποστείλω φέροντας αὐτῆ,
πέπλον λεπτὸν καὶ πλόκκιμον χρυσήλατον.
Ἄλλ' ὅσον τάχος τὴν στολὴν ἀνάγκη τις
ἐδῶ νὰ φέρῃ τῶν ὑπηρετῶν αὐτὴν.
Πολλαπλασίως δ' οὐχὶ ἅπαξ εὐτυχῆς
θὰ εἶνε σύζυγόν της ἄνδρα ἄριστον
ἐπιτυχοῦσα σὲ καὶ κόσμον ἔχουσα
εἰς τοὺς ἐκγόνους ὃν ἐδώρησεν αὐτοῦ
ὁ τοῦ πατρὸς μου πατήρ Ἥλιος ποτέ.
Λάβετε' ὦ παῖδες τὰ δωρήματα αὐτὰ
καὶ φέροντες τῇ νύμφῃ τῇ βασιλικῇ
τῇ μακαρίᾳ δότε' ὄχι ἄσημα
ὅα λάβῃ ἔντως δῶρα.

ΙΑΣΩΝ.

Ἦ μάταια, τί

νὰ στερηθῆς τοῦ κόσμου τούτου; ἢ φρονεῖς
ὅτι σπκνίξει πέπλων ὁ βασιλικὸς
ὁ οἶκος καὶ χρυσοῦ; φύλαξον αὐτὰ
καὶ μὴ τὰ δίδῃς, ἐπειδὴ ἐάν ἡμᾶς
ἀξίους λόγου ἐπωσοῦν μᾶς θεωρῆ,
ὅα προτιμήσῃ τῶν χρημάτων, καὶ καλῶς
ἠξέεῦρω τοῦτο.

ΜΗΔΕΙΑ.

Μὴ μὲ ἀποτρέπῃς σὺ,

τὰ δῶρα, λέγουν, πείθουσι καὶ τοὺς θεούς.

Καὶ παρ' ἀνθρώποις εἶνε, λέγουν, ὁ χρυσὸς
 μυρίων κροίττων. Εἶν' ἡ τύχη νῦν αὐτῆς,
 ἐκείνην προστατεύει ὁ Θεὸς, αὐτὴ
 δεσπόζει τώρα· καὶ θ' ἀντήλλασον ἐγὼ
 καὶ τὴν ψυχὴν μου τῆς φυγῆς τῶν τέκνων μου,
 οὐχὶ χρυσὸν καὶ μόνον. Ἄλλ' ὦ τέκνα μου,
 εἰς τοὺς πλουσίους οἴκους εἰσελθόντα νῦν
 τὴν νέαν τοῦ πατρὸς σας ἤδη σύζυγον
 κ' ἐμὴν κυρίαν, ἱκετεύετε θερμῶς,
 παρακαλεῖτε μὴ σταλῆτ' ἐξόριστοι,
 προσφέροντες τὸν κόσμον τοῦτον, ἐπειδὴ
 ἀνάγκη τοῦτο εἶνε, εἰς τὰς χεῖράς της
 αὐτῆ νὰ λάβῃ ταῦτα τὰ δωρήματα
 καὶ τάχιστα χωρεῖτε· κ' εὐτυχήσαντες
 φαιδροὶ πρὸς τὴν μητέρα ν' ἀναγγείλητε
 ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιθυμίας της.

ΧΟΡΟΣ. Δὲν ὑπάρχει ἐλπίς τώρα πλέον
 τῆς ζωῆς τῶν δυστήνων, οὐχί!
 Ἄλλ' εἰς φόνον χωροῦσι μοιραῖον
 ἤδη πλέον, ὦ τέκν' ἀτυχῆ!
 Καὶ ἡ νύμφη θὰ λάβῃ τὸ στέμμα
 τὸ χρυσοῦν, ἀλλὰ βλάβης μεστὸν,
 κ' εἰς τὴν κόμην θὰ θέσῃ ἡρέμα
 τὴν ξανθὴν της τὸν φόνον αὐτόν.
 Μὲ τὰς χεῖρας αὐτάς της θὰ βάλῃ
 τοῦ θανάτου τὸν κόσμον πικρόν.
 Θὰ τὴν πείσουν τοῦ πέπλου τὰ κάλλη
 τοῦ στεφάνου δ' αὐτοῦ τὸ λαμπρόν.
 Εἰς τοιαύτην παγίδι θὰ πέσῃ
 καὶ εἰς τέλος θανάτου οἰκτρόν.
 Καὶ γαμήλιον κόσμον θὰ θέσῃ,
 ἀλλὰ κόσμον ἢ μαύρη νεκρῶν.
 Σὺ δ' ὦ τάλαν, γαμβρὸς κακῆς ὥρας,
 ὑπὸ μοίρας οἰκτρᾶς πλανηθεῖς,
 τῶν τυράννων θὰ γείνης τῆς χώρας,

ἀγνοεῖς δὲ εἰς ποῖον ὠθεῖς
καὶ τὰ τέκνα σου ὄλεθρον ἤδη
τῆς ζωῆς των σκληρῶς φοβερόν·
καὶ ἡ νέα σου νύμφη θὰ ἴδῃ
ποῖον θάνατον φεῦ! στυγερόν.

Καὶ σοῦ, τάλαινα μῆτερ, ἀξία
εἶν' ἡ θλίψις πολλῶν στεναγμῶν!
πῶς θὰ κόψῃς τῶν τέκνων ἀγρία
τῆς ζωῆς τὸν ἀκμαῖον παλμόν;
Χάριν, οἴμοι! τοῦ γάμου σου, ὅμως
εἶν' ὁ πόνος σου ὄντως πικρὸς,
ἦν ἀφείς ὁ ἀνὴρ σου ἀνόμως
συνοικεῖ νῦν μετ' ἄλλης φαιδρός.

ΠΑΙΔΑΓ. ὦ δέσποινα, ἰδοὺ λοιπὸν τὰ τέκνα σου
τῆς ἐξορίας ἀπηλλάγησαν, φαιδρὰ
καὶ χαίρουσα δ' ἡ νύμφη ἡ βασιλικὴ
τὰ δῶρα μόνη ἔλαθεν εἰς χεῖράς της
κ' ἐκ μέρους της εἰρήνην εἰς τὰ τέκνα σου.
'Αλλά!

Τί συγχυθεῖσα στέκεις ὅτε εὐτυχεῖς;
Τί τὴν λευκὴν σου παρειὰν ἀπέστρεψας
Καὶ μὲ χαρὰν τὸν λόγον μου δὲν δέχεσαι;

ΜΗΔΕΙΑ. Αἰαῖ!

ΠΑΙΔΑΓ. Ὁ στεναγμὸς ἀλλὰ δὲν συμβιδάζεται
πρὸς τὴν καλὴν μου ἀγγελίαν.

ΜΗΔΕΙΑ.

'Αλλ' αἰαῖ!

καὶ πάλιν καὶ πολλάκις.

ΠΑΙΔΑΓ.

Μὴ δυστύχημα

ἀγγέλλων ἴτως ἀγνοῶ καὶ ἀτυχῆς
εἰς τὴν καλὴν ἐφάνην ἀγγελίαν μου;

ΜΗΔΕΙΑ. Ἀνήγγειλας ἐκεῖνο ποῦ ἀνήγγειλας
εὐδόλως μέμφομαί σε.

ΠΑΙΔΑΓ.

Διατί λοιπὸν

ΜΗΔΕΙΑ. Τὸ ὄμμα σκυθρωπάξεις καὶ διακρυροεῖς;
Πολλὴ ἀνάγκη, γέρον! ταῦτα οἱ θεοί!

καὶ ἐγὼ κακῶς φρονούσα ἐτεχνάσθημεν.

ΠΑΙΔΑΓ. Ἄλλ' ἔχε θάρρος κ' ἔλπιζε' τὰ τέκνα σου
καὶ σὲ θὰ καταγάγουν ἀπὸ τῆς φυγῆς.

ΜΗΔΕΙΑ. Θέλω κατάξει ἄλλους πρότερον ἐγὼ
ἢ τάλαινα.

ΠΑΙΔΑΓ. Σὺ μόνη ἐκ τῶν τέκνων σου
δὲν ἐχωρίσθης πρώτη· πρέπει ἐλαφρῶς
τὰς συμφορὰς νὰ φέρῃ ὄντως ὁ Θνητός.

ΜΗΔΕΙΑ. Θὰ πράξω τοῦτο. Ἄλλὰ βᾶνε σὺ ἐντὸς
τοῦ οἴκου κ' εἰς τοὺς παιῖδας παρσκεύασον
τὰ καθ' ἡμέραν. — Ἄλλ' ὦ τέκνα, τέκνα μου,
ὕμῶν μὲν ἔστιν ἤδη πόλις, οἶκός τε,
ἐν ᾧ λιπόντες τὴν ταλαίπωρον ἐμὲ
θὰ κατοικῆτε στερημένοι τῆς μητρός.

Ἐγὼ δ' εἰς ἄλλην γῆν ἀπέρχομαι φυγὰς,
πρὶν ἀπολαύσω κ' ἴδω σᾶς εὐδαίμονα,
πρὶν γάμους καὶ γυναῖκα καὶ τὰς νυμφικὰς
τὰς κλίνας σας στολίσω καὶ τὰς δάδας σας
κρατήσω. Οἴμοι τῆς δυσκόλου μου ψυχῆς!
Λοιπὸν, ὦ τέκνα, μάτην σᾶς ἐξέθρεψα,
μάτην δ' ἐμόχθουν κ' ἐσπαράχθην φέρουσα
τοὺς σκληροτάτους πόνους εἰς τοὺς τοκετούς.

Εἶχον τῶντι εἰς ὑμᾶς ἢ δύστηνος
πολλὰς ἐλπίδας νὰ γηροκομήσητε
ἐμὲ καὶ θνήσκουσάν με νὰ κηδεύσητε,
τοῦθ' ὅπερ εἶνε τοῖς ἀνθρώποις ζηλωτόν.

Νῦν ὁμως ἠφρανίσθη ἡ γλυκεῖά μου
φροντίς· ὑμῶν δὲ στερουμένη, δυστυχῆ
θέλω διάγει βίον, ἀλγεινὸν ἐμοί.

Ἑμεῖς δὲ τὴν μητέρα μὲ τὰ ὄμματα
τ' ἀγαπητά σας πλέον δὲν θὰ ἴδῃτε,
εἰς ἄλλον τρόπον βίου μεταβαίνοντα.

Τί τρυφερῶς, ὦ τέκνα μὲ προσβλέπτε;

Τί προσγελάτε, γέλωτα πανύστατον;

Φεῦ! τί νὰ πράξω; κόπιετ' ἢ καρδία μου,

γυναῖκες, ὡς τὸ ἔμμη εἶδον τὸ φαιδρὸν
 τῶν τέκνων μου. Ἄλλ' ἔχι, δὲν θὰ δυνηθῶ.
 Ἐρρέτωσαν τὰ πρῶτά μου βουλευήματα,
 θὰ ἀπαγάγω μετ' ἐμοῦ τοὺς παῖδάς μου.
 Τίς ἢ ἀνάγκη τὸν πτέρρα τῶν μ' αὐτῶν
 τὴν συμφορὰν λυποῦσα, τὰ διπλάσια
 ἐγὼ κακὰ νὰ πάσχω; Ἄλλ' οὐδέποτε.
 Ἐρρέτωσάν μου τὰ σκληρὰ βουλευήματα.
 Καίτοι, τί πάσχω; Λοιπὸν θέλω γέλωτα
 νὰ προξενήσω, τοὺς ἐχθροὺς ἀφήνουςα
 ἀτιμωρήτους; Πρέπει νὰ τολμήσωμεν.
 Εἶν' ἀνανδρία ὅτι καὶ ἀφήσωμεν
 νὰ μᾶς ἐκφύγουν ἤδη λόγοι μαλθακοί.
 Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς τὸν οἶκον ὅστις δὲ
 δὲν εἶνε εἰς τὰ θύματά μου θεμιτὸν
 παρῶν νὰ τύχη, ἄς φροντίσῃ μόνος του.
 Ἄλλως ἢ χεῖρ μου δὲν θὰ κλονισθῇ ποσῶς.
 Ἄ! Ἄ!
 ὦ μὴ, ψυχὴ μου, πράξις τοῦτο, μὴ ποτέ!
 Ἄφες τὰ τέκνα, τάλινα, φεῖσαι αὐτῶν.
 Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες θὰ σ' εὐφραίνωσι.
 Μὰ τοὺς ἐν Ἄδῃ τιμωροὺς ἀλάστορας
 οὐδέποτε ἔσται τοῦτο, τοῖς ἐχθροῖς ἐγὼ
 τοὺς παῖδάς μου ν' ἀφήσω νὰ ὑδρίσωσι.
 [Πάντως ἀνάγκη εἶνε ν' ἀποθάνωσιν,
 ἀνάγκη δ' ἀφοῦ εἶνε, θὰ φονεύσωμεν
 ἡμεῖς αὐτοὺς οἱ τούτους καὶ γεννήσαντες.]
 Εἶν' εἰμαρμένον τοῦτο, οὐδ' ἐκφεύγεται.
 Ὁ στέφανος εἶν' ἤδη ἐπὶ κεφαλῆς,
 ἐν πέπλοις δὲ ἢ νύμφῃ ἢ βασιλικῇ
 ἀπόλλυται, ἠξέυρω βεβαιότατα.
 Ἄλλ' ἤδη βαίνω τὴν χειρίστην τῶν ὁδῶν,
 εἰς χειροτέρην δ' ἔτι πέμψω καὶ αὐτούς.
 Θέλω τοὺς παῖδας νὰ προσεῖπω τέκνα μου,
 ὅτε μοι, ὅτε τῇ μητρὶ τὴν δεξιάν

τὴν χεῖρα νὰ φιλήσω. ὦ φιλότατη χεῖρ,
 ὦ προσφιλέης μοι κεφαλῇ, ὦ πρόσωπον
 καὶ σχῆμα τέκνων εὐγενές, εἶθ' εὐτυχῆ
 νὰ εἶσθε, ἐκεῖ ὅμως· τὰ ἐδῶ πατὴρ
 ἀφείλεν ἤδη. ὦ γλυκεῖα ἐπαφῆ,
 ὦ τρυφερότης σώματος, ὦ ἄρωμα
 πνοῆς τῶν τέκνων. Προχωρεῖτ', εἰσέλθετε.
 Νὰ βλέπω πλέον δὲν ἀντέχω πρὸς ὑμᾶς,
 ἀλλὰ νικῶμαι ἤδη ἐκ τῶν συμφορῶν.
 Καὶ ἐννοῶ μὲν ποῖα μελετῶ κακὰ
 νὰ πράξω, ὅμως ὁ θυμὸς ὑπέρτερος
 τῶν βουλευμάτων εἶνε τῶν ἐμῶν, αὐτὸς
 ὅστις κακῶν μεγίστων αἴτιος βροτοῖς.

ΧΟΡΟΣ.

Ἐκ λεπτῶν λογισμῶν
 λεπτοτάτων πολλάκις λαβοῦσ' ἀφορμὴν,
 εἰς μειζόνων προέδην ὄρμην ἐρευνῶν
 ἢ τῶν ἀρμοζουσῶν εἰς σπουδὴν γυναικῶν.
 Ἀλλὰ μοῦσα βεβαίως ὑπάρχει κ' ἡμῶν,
 ἢ ὁποῖα φοιτῶσα ἐμπνέει σοφῶς
 ὄχι πάσας· ἀλλ' ὅμως ὀλίγη μερίς.
 —ἐν πολλαῖς μίαν ἴσως θὰ εὕρης ζητῶν—.
 Δὲν εἶν' ἄμουσον ὅλως τὸ φῦλον ἡμῶν.
 Καὶ λέγω λοιπὸν ὅτι ὅσοι θνητοὶ
 ὅλως ἄπειροι εἶνε καὶ τέκνα ποτὲ
 δὲν ἐγέννησαν, μᾶλλον εἰσιν εὐτυχεῖς
 τῶν σχόντων αὐτοί.
 Οἱ μὲν ἄτεκνοι, ὅσοι, ἐὰν λυπηρὸν
 ἢ εὐχάριστον εἶνε οἱ παῖδες, αὐτοὶ
 ἀγνοοῦσι, διότι δὲν ἔσχον, πολλῶν
 ἀπαλλάσσονται κόπων βεβαίως.
 Τοὺς γεννήσαντας δ', ὅσων ἐν οἴκοις ἐστὶ
 γλυκὺ βλάστημα τέκνων, τοὺς βλέπω φροντίς
 διαρκῶς κατατρύχει αὐτοὺς ζωηρὰ,
 πῶς νὰ θρέψωσι πρῶτον τοὺς παῖδας καλῶς
 καὶ ν' ἀφῆρωςιν ἔπειτα πόρον ζωῆς.

Καὶ κατόπιν δὲ πάλιν εἶν πρὸς κακὸν
ἢ καλὸν αὐτῶν
κοπιάζωσιν, ἀδηλόν τοῦτο.

Ἐν δὲ ὕστατον πάντων ὑπάρχει κακὸν
τῶν θνητῶν, ὅπερ ἤδη θὰ εἴπω.

Καὶ δὴ πόρους εὐρίσκουν ζωῆς ἱκανοὺς
καὶ τὰ τέκνα των φθάνουν εἰς ἥβην καλῶς
καὶ χρηστὰ ἀποβαίνουν· ἀλλ' αἴφνης ἰδοῦ,
τύχη αὕτη, θανάτου εἰς Ἄδην ῥιπή
ἀποστέλλει τὰ φίλτατα σώματα αὐτῶν!

Τί λοιπὸν ὠφελεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς
καὶ τὴν λύπην αὐτὴν τὴν σκληρῶς Ὀλιβεράν
χάριν τῶν τέκνων

εἰς τοὺς μαύρους νὰ δίδουν θνητοὺς οἱ θεοί;

ΜΗΔΕΙΑ. Φίλοι, τὴν τύχην πρὸ πολλοῦ προσμένουσα
καραδοκῶ τάκειθεν ποῦ θέλουν προβῆ.

Ἄλλ' ἤδη βλέπω τὸν θεράποντα αὐτὸν
ἐρχόμενον ἐνταῦθα τοῦ Ἰάσονος.

Ὁ δὲ ἐρεθισμὸς του ὅτι νέον τι
κακὸν δεικνύει ν' ἀναγγεῖλη ἔρχεται.

ΑΓΓΕΛ. ὦ κακὸν ἔργον πράξασα καὶ ἄνομον,
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, εἴτε μ' ὄχημα
ξηραῖς εἴτε θαλάσσης.

ΜΗΔΕΙΑ. Τί δὲ ἄξιον

τῆς φυγῆς ταύτης μου συνέδη;

ΑΓΓΕΛ.

Ὅλωλεν

ἡ βασιλόπαις ὑπὸ τῶν φαρμάκων σου,
ὁμοῦ δὲ καὶ ὁ Κρέων ὁ πατὴρ αὐτῆς.

ΜΗΔΕΙΑ. Λαμπρὸν μοὶ εἶπες λόγον κ' εἶσαι τοῦ λοιποῦ
ἐκ τῶν εὐεργετῶν μου καὶ τῶν φίλων μου.

ΑΓΓΕΛ. Τί λέγεις, γύναι; σωφρονεῖς ἢ μαίνεσαι;
ἦτις τοῦ οἴκου χαίρεις τοῦ βασιλικοῦ
καὶ δὲν φοβεῖται ὅλως τὴν καταστροφὴν
μανθάνουσα.

ΜΗΔΕΙΑ.

Νὰ εἴπω ἔχω κ' ἐγὼ τι

βεβραίως ἀπαντῶσα εἰς τοὺς λόγους σου.

Ἄλλὰ μὴ σπεύδῃς, φίλε· διηγήθητι
τὰ τοῦ ὀλέθρου τούτων διπλασίως δὲ
παγκάκως, θὰ μᾶς τέρψῃς, ἂν ἀπέθανον.

ΑΓΓΕΛ.

Ἄφοῦ τῶν δύο τέκνων σου ἡ ξυνωρίς
σὺν τῷ πατρὶ των ἦλθε κ' εἰς τὰ δώματα
τὰ νυμφικὰ εἰσῆλθεν, ὅσοι δεῦλοί σου
διὰ τὰ πάθη ἐηλιδόμεθα τὰ σά,
ἐχάρημεν, καὶ λόγος ἤρχισεν εὐθύς
πολύς νὰ γίνητ' ὅτι ἡ διαφορὰ
συνδιηλλάγη σοῦ καὶ τοῦ συζύγου σου
καὶ κατεφίλουν ἄλλος μὲν τὴν χειρᾶ των,
ἄλλος δὲ τὴν ξανθὴν των κεφαλὴν, κ' ἐγὼ
ἐκ τῆς χαρᾶς μου ἠκολούθησα αὐτὰ
εἰς τοὺς θαλάμους βλίνοντα τῶν γυναικῶν.

Ἡ δὲ κυρία, ἦν τοιαύτην ἀντὶ σοῦ
τιμῶμεν τώρξ, πρὶν τῶν τέκνων σου αὐτῶν
τὴν ξυνωρίδα ἴδῃ, πρὸς Ἰάσονα
προσηλωμένον εἶχε τ' ὄμμα πρόθυμόν.

Ἐπειτα ὅμως ἔκρυψε τὰ ὄμματα
καὶ τὴν λευκὴν τῆς παρειᾶν ἀπέστρεψε,
τῶν παίδων μυσαχθεῖσα σοῦ τὴν εἴσοδον.

Ὁ σύζυγός σου ὅμως τὴν ἐπράυνε
καὶ τὸν θυμὸν τῆς νέας διεσκέδαζε,
τοιαῦτα λέγων· «δὲν θὰ πύστης δυσμενῆς
τοῖς φίλοις οὐσα; δὲν θὰ πύστης τὸν θυμὸν,
τὴν κεφαλὴν σου δὲν θὰ στρέψῃς, φίλους δὲ
τοὺς φίλους θεωροῦσα τοῦ συζύγου σου;
δὲν θὰ δεχθῆς τὰ δῶρα καὶ τοὺς παῖδάς μου
δὲν θ' ἀπαλλάξῃς χάριν τοῦ πατρὸς αὐτῶν
τῆς ἐξορίας;» Ὡς δὲ εἶδε τὴν στολὴν
ἐκείνην πλέον, δὲν ἐπέμεινε, ἀλλὰ
ἐνέδωκεν εἰς πάντα εἰς τὸν σύζυγον.

Καὶ πρὶν ἀκόμη ὁ πατὴρ κ' οἱ παῖδες σου
μακρὰν ἀπέλθουν τῶν δωματίων, ἔλαβε

τοὺς πέπλους κ' ἐνεβύθη τοὺς ποικίλους σου
 καὶ τὸν χρυσοῦν δὲ περιθεῖσα στέφανον
 εἰς τοὺς βοστρύχους, ἤρχισε τὴν κόμην της
 νὰ σχηματίζῃ εἰς λαμπρὸν τι χάτοπτρον
 προσμειδιῶσα εἰς τὴν ἄψυχον ἐντὸς
 τοῦ σώματος εἰκόνα. Ἐγερθεῖσα δὲ
 ἀπὸ τοῦ θρόνου εἶτα, βαίνουσα δ' ἀβρῶς
 μὲ τὸν λευκὸν της πόδα, τοὺς θαλάμους της
 διέρχεται, τοῖς δώροις ὑπερχαίρουσα,
 πολλὰ πολλάκις βλέμματα τοξεύουσα
 εἰς τὸν ὀρθὸν της καὶ ὠραῖον τένοντα.
 Τοῦντεῦθεν ὁμως—θέαμα δεινὸν ἰδεῖν.
 Διότι, αἰφνης μεταλλάξασα χροιάν,
 λοξοβατοῦσα στρέφει' ἔλη τρέμουσα
 καὶ μάλιστα θάνηει εἰς τὸν ὀρόνον νὰ ριφθῇ,
 χαμὰ πρὶν πέσει, καὶ τις γραῖα πρόσπολος,
 νομίζουσα ὅτ' εἶνε ἡ Πανὸς ὄργαι
 ἢ τινος ἄλλου τῶν θεῶν, ὠλόλυξε,
 ἀροῦ πρὶν εἶδεν ἀνερχόμενον λευκὸν
 ἀρρὸν τοῦ στόματός της, τῶν ὀμμάτων δὲ
 τὰς κόρας στρεφομένας, τὸ δὲ σῶμά της
 ἐστερημένον αἵματος, κατόπιν δὲ
 ἀφῆκε μέγαν κωκυτὸν ὀλολυγμοῦ.
 Εὐθὺς δ' ἡ μὲν εἰς τοῦ πατρὸς της ὤρμησε
 τὸν οἶκον, ἡ δὲ γραῖα πρὸς τὸν σύζυγον
 τὸν νέον ν' ἀναγγείλῃ τὸ δυστύχημα
 τῆς νόμφης· καὶ ὁ οἶκος ὅλος ἐκ πυκνῶν
 ἐκτύπει δρομημάτων. Καὶ ὅα ἔφθανε
 ταχὺς δρομεὺς ἐκπλήθρου δρόμου τέρματα,
 τόσος παρῆλθε χρόνος, ὅτ' ἡ δυστυχῆς
 ἀπὸ ἀναύδου ὀμματος καὶ μύζοντος
 δεινὸν βαλοῦσα στεναγμὸν ἠγαίρετο.
 Διότι πάθος τὴν κατέλαβε διπλοῦν,
 ὁ μὲν περὶ τὴν κόμην χρυσοῦς στέφανος
 πυρὸς παμφάγου φλόγα ἔχεεν ὑγρὰν,

οί δὲ λεπτοί της πέπλοι, τὰ δωρήματα
 τῶν τέκνων σου, τὴν σάρκα τῆς δυσδαίμονος
 κατήσθιον· καὶ πάλιν ἐγερωθεῖσα δὲ
 πυρίφλεκτος τοῦ θρόνου, φεύγει, σείσασα
 τὴν κεφαλὴν καὶ κόμην ἄλλοι' ἄλλοσε,
 τὸν στέφανον νὰ ρίψῃ θέλους', ἀλλ' αὐτὸς
 προσηρμοσμένος ἦτο διὰ τῶν χρυσῶν
 στερρῶς συνδέσμων· ἐπειδὴ δὲ ἔσεισε
 τὴν κόμην οὕτω, διπλασίως ἔφλεγε
 τὸ πῦρ καὶ μᾶλλον ἤδη. Τέλος κατὰ γῆς
 καταβληθεῖσα πίπτει ὑπὸ τοῦ κακοῦ
 ἀγνώριστος τὴν θέαν, πλὴν εἰς τοῦ πατρὸς
 τὰ ὄμματα· διότι οὕτ' εἰ ὀφθαλμοὶ
 οὕτε τὸ πρόσωπόν της διεκρίνοντο,
 τὸ αἶμα δ' ἐκ τῶν ἄκρων κεφαλῆς αὐτῆς
 συμπεφυρμένον ἔσταζε μετὰ πυρὸς,
 ἐκ τῶν ὀστέων δ' αἱ σάρκες ὡς τὸ πεύκινον
 ἀπέρρεον τὸ δάκρυ, ὡς κοπτόμεναι
 ὑπὸ τῶν γνάθων τῶν φαρμάκων ἀφανῶς,
 δεινὸν ἰδεῖν· καὶ φόβος ἦτο τὸν νεκρὸν
 νὰ θίξῃ πᾶς τις, ἄλλως ὄλοι ἔσχομεν
 διδάσκαλον τὴν τύχην. Μόνος δ' ὁ πατήρ
 ἐκ τῆς ἀγνοίας τοῦ δεινοῦ ὁ δυστυχεῖς
 ἐλθὼν ἐξείφνης πίπτει περὶ τὸν νεκρὸν,
 βαρυστενάζει, καὶ περιπτυχθεὶς αὐτὸν
 φιλεῖ μὲ πάθος καὶ τὴν προσφωνεῖ πικραῶς
 τοιαῦτα λέγων· «ὦ ἀθλία κόρη μου,
 τίς τῶν θεῶν ἀτίμως οὕτω σ' ὤλεσε;
 Τίς ὀρφανὸν ἐμὲ τὸν τυμβογέροντα
 κατέστησέ σου; Οἴμοι! ἃς ἀπέθνηκον
 κ' ἐγὼ μαζῆ σου, τέκνον.» Ὅτε δ' ἔπαυσε
 τοὺς θρήνους καὶ τοὺς γόους, θέλων ἔπειτα
 τὸ γηραιὸν του ν' ἀνεγείρῃ σκέλεθρον,
 προσεκολλᾶτο ὡς χισσὸς εἰς τὸν κορμὸν
 τῆς δάφνης εἰς τοὺς πέπλους, φοβερὸς δ' ἀγῶν

συνήθη τότε· ἐπειδὴ ἐκεῖνος μὲν
 ν' ἀναστηκώσῃ ἤθελε τὸ γόνυ του,
 αὕτη δὲ τὸν ἐκράτει· ἂν δὲ ἤθελε
 ν' ἀποσυρθῇ βιαίως, τοῦ ἐσπάραστε
 τὰς γηραιάς του σάρκας ἀπὸ τῶν ὀστέων.
 Μετὰ πολλὰ δ' ἀποκαμῶν ὁ δύσμοιρος
 ἀφῆκε τὴν ψυχὴν του· ἄλλως ἐπειδὴ
 δὲν ἦτο πλέον τοῦ κακοῦ ὑπέρτερος.

Νεκροὶ δὲ κείνται κόρη καὶ πατὴρ ἑμοῦ
 ἐγγύς ἀλλήλων· συμφορὰ πολὺδακρυς!
 Καὶ περὶ σοῦ μὲν οὐδὲν λέγω, ἐπειδὴ
 αὐτὴ βεβαίως τῆς ποινῆς σου ἄστυλον
 θέλεις φροντίσει, τὰ δὲ τῶν θνητῶν φρονῶ
 οὐχὶ νῦν πρῶτον ὅτι εἶνε ὡς σιχία·
 οὐδὲ δὲκνῶ νὰ εἴπω ὅτι οἱ σοφοὶ
 δοκαῦντες εἶναι τῶν θνητῶν καὶ λογικοὶ,
 αὐτοὶ μωρίαν ὀφλιτκάνονσι πολλήν.
 Οὐδ' εἶνε τῶν θνητῶν τις εὐτυχῆς ἀνὴρ,
 τυχόντος δ' ὄλθου ἄλλος εὐτυχέστερος
 ἄλλου νὰ γείνη δύνατ', εὐτυχῆς δ' οὐχί.

ΧΟΡΟΣ. Φαίνεται' ἡ τύχη ὅτι σήμερον πολλὰ
 δίδει κακὰ δικαίως τῷ Ἰάσονι.

ᾠ τάλαινα, ὅπόσον κατοικτείρομεν
 τὰς συμφορὰς σου, θύγατερ τοῦ Κρέοντος;
 ἥτις τὰς πύλας τοῦ Θανάτου ἔχρουσας
 ἔνεκ' αὐτῶν τῶν γάμων τοῦ Ἰάσονος.

ΜΗΔΕΙΑ. Τὸ πρᾶγμ' ἀπεφασίσθη, φίλαι μου, ἀφοῦ
 τοὺς παῖδας ἀποκτείνω, ὅτι τάχιστα
 νὰ φύγω ἐκ τῆς χώρας, οὐδ' εἰς ἐχθρικήν
 θὰ παραδώσω χεῖρα ἄλλην τῆς ἐμῆς
 τὰ τέκνα μου νὰ κτείνῃ ἀναβέλλουσα.
 Πάντως ἀνάγκη εἶνε ν' ἀποθάνωσιν.
 Ἄφοῦ δ' ἀνάγκη εἶνε, θὰ φονεύσωμεν
 ἡμεῖς αὐτοὶ οἱ ταῦτα καὶ γεννήσαντες.
 Ἐμπρὸς ὀπλίζου, καρδία, τί μέλλομεν

τὰ φοβερά, ἀλλ' ἀναγκαῖα νῦν κικὰ
 νὰ πράξωμεν; ὦ χεῖρ μου, τάλαινα, λαβέ,
 λάβε τὸ ξίφος, πρὸς τὸ τέρμα βᾶδιζε
 τὸ λυπηρὸν τοῦ βίου· μὴ μαλθακισθῆς,
 μηδ' ἐνθυμοῦ τὰ τέκνα ἔτι φίλτατα
 αὐτὰ ἐγέννας· σήμερον ἐπὶ βραχὺ
 τοὺς παῖδάς σου λησμόνει, κ' ἔπειτα θρηνεῖς·
 ὅτι ἂν καὶ θὰ φονεύσης νῦν αὐτοὺς,
 ἀλλ' εἶνε φίλοι, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Γῆ καὶ τοῦ Ἥλιου ὦ παμφαῆς ἀκτίς,
 ἴδετε τὴν γυναῖκα αὐτὴν τὴν ὀλεθρίαν,
 ἴδετε, πρὶν ἀκόμη τὴν χεῖρά της φοῖαν,
 ἀγρία ἐπιβάλη ἐπὶ τὰ τέκν' αὐτῆς!
 Βλάβστημα τῆς χρυσῆς σου ὑπάρχει τῆς γονῆς,
 καὶ τοῦ Θεοῦ τὸ αἶμα φοβοῦνται νὰ ἐγγίσουν
 οἱ ἄνθρωποι κ' εἰς τοῦτο κακὸν νὰ προξενήσουν.

Ἄλλ' ὦ Ἥλιου φέγγος, ἀκτίς διογενῆς!
 Σὺ παῦσον τῆς ὀργῆς της τὴν τόλμην τῆς δεινῆς,
 ἀπότρεψον τοῦ ἔργου τὴν φονικὴν της χεῖρα,
 νὰ λείψῃ ἐκ τοῦ οἴκου τοιαύτη οἰκτρὰ μοῖρα
 νὰ μακρυνθῇ τοιαύτη ἀθλία Ἐριννύς!

Τῶν τέκνων μάτην ἔρρει τὸ γέννημα οἰκτρὸν,
 καὶ μάτην κεφαλὰς σὺ ἐγέννας λοιπὸν φίλας,
 ὦ σὺ ἡ διελθοῦσα τὰς μισοξένους πύλας
 τῶν μαύρων Συμπληγάδων τῶν φοβερῶν πετρῶν.
 Δειλαία, τί βραεῖα τὰς φρένας σου ὀργῆ
 κατέλαβε καὶ ταύτην ἀντιμετρεῖς μὲ φόνον;

Τὸ μίσημα τῶν οἴκων δὲν σὲ κρατεῖ καὶ μόνον
 ὅπερ λυπῶν μεγάλων καθίσταται πηγῆ;

ΠΑΙΔΕΣ.

Οἴμοι! τί πράξω; ποῦ τὰς χεῖρας τῆς μητρὸς
 τὰς φονικὰς νὰ φύγω;

ΠΑΙΔΕΣ.

Δὲν ἠξεύρω, φεῦ!

φεῦ! ἀδελφέ μου φίλτατε, ἐχάθημεν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄκουεῖς; ἡ κραυγὴ τῶν τέκνων εἶνε.
 Ταλαίπωρε, δυστυχισμένη γύναι!

Μοῦ ἔρχεται ἐντὸς νῦν νὰ ὀρμήσω,
τὰ τέκνα τὰ πτωχὰ νὰ βοηθήσω.

ΠΑΙΔΕΣ. Ναι, πρὸς Θεῶν! ἐγκαίρως βοηθήσατέ,
ἐγγὺς τοῦ ξίφους τοῦ κινδύνου εἴμεθα.

ΧΟΡΟΣ. Γυνὴ δυστυχισμένη! ἄρ' ἦσο ἀληθῶς
ἐκ πέτρας ἢ σιδήρου, καὶ ἤδη νὰ τολμήσης
τὸ ξίφος εἰς τῶν τέκνων τὰ στήθη νὰ βυθίσῃς
καὶ μόνη τοὺς βλαστούς σου νὰ σφάξῃς ἀπαθῶς!
Μίαν γυναῖκα μόνον ἀπὸ τῶν παλαιῶν,
Ἰνὼ τὴν παναθλίαν, μᾶς διηγοῦνται χρόνων
κατὰ τῶν φίλων τέκνων ν' ἀποτολμήσῃ φόνον,
ἀλλὰ κ' ἐκείνη πάλιν μανεῖσα ἐκ Θεῶν.

Ὅτε αὐτὴν εἰς οἶτρον ἐκίνησε δεινόν
ἢ Ἦρα κ' εἰς πελάγη τῇ ἤλθε νὰ ὀρμήσῃ
καὶ τὴν ἀκτὴν τοῦ πόντου ταχεῖα νὰ πηδήσῃ
εὐροῦσα μὲ τὰ τέκνα τὸν θάνατον κοινόν.

Δεινότερον τί πλέον νὰ γείνη τῶν κακῶν
αὐτῶν ὑπάρχει ἄλλο; Οὐαὶ δυστυχημάτων
ὦ πόσων εἶσθ' αἷτια καὶ φόνων καὶ θανάτων
εἰς τοὺς θνητοὺς τῶντι, ὦ λέχη γυναικῶν!

ΙΑΣΩΝ. Γυναῖκες, αἱ τῆς στέγης ταύτης ἴστασθε
πλησίον, ἄρα εἶν' ἐντὸς ἢ Μήδεια
τοῦ οἴκου τούτου ἢ τὰ δεινὰ πράξασα,
ἢ μὴ φυγοῦσ' ἐντεῦθεν ἐδραπέτευσεν;
'Ἄλλ' ἢ ἐν τοῖς ἐγκάτοις πρέπει νὰ κρυφθῇ
τῆς γῆς, ἢ εἰς τὰ βόθρη νὰ ἀρθῇ πτηνὴ
τὰ τοῦ αἰθέρος, ἂν εἰς τὸν βασιλικὸν
πιστεύῃ οἶκον ὅτι θ' ἀπηλλάσσετε
νὰ δώσῃ δίκην. Πῶς, ἀλλ' ἀτιμώρητος
θὰ φύγῃ τοὺς τυράννους ἀποκτείνασα;
'Ἄλλ' ὅμως δὲν φροντίζω τόσον δι' αὐτὴν
ὅσον περὶ τῶν τέκνων. Καὶ ἐκείνη μὲν
κακῶς θὰ πάθῃ παρ' ὧν ἔπραξε κακῶς,
ἐγὼ δὲ ἤλθον τὴν ζωὴν τῶν τέκνων μου
νὰ σώσω, μήπως οἱ τοῦ γένους συγγενεῖς

τῶν βασιλέων μοι τὰ πράξωσι κακῶς,
τὸν φόνον τῆς μητρός των ἐκδικούμενοι.

ΧΟΡΟΣ. Ταλαίπωρε Ἰάσων, ἀγνοεῖς λοιπὸν
εἰς ποῖον δυστυχίας ἔφθασας βαθμόν!
Διότι ἄλλως ταῦτα δὲν θὰ ἔλεγες.

ΙΑΣΩΝ. Τί δέ; μὴ θέλει νὰ φονεύσῃ καὶ ἐμέ;

ΧΟΡΟΣ. Ἀπέθκνον οἱ παῖδες ὑπὸ τῆς χειρὸς
τῆς μητρικῆς των.

ΙΑΣΩΝ. Οἴμοι! μὲ κατέστρεψας,
τί λέγεις;

ΧΟΡΟΣ. Περὶ τέκνων πλέον φρόντιζε
ὥσεί μὴ ἦσαν.

ΙΑΣΩΝ. Ποῦ δ' ἀπέκτεινεν αὐτοὺς
ἐντὸς ἢ ἔξω τῆς οἰκίας;

ΧΟΡΟΣ. Ἄνοιξον
τὰς πύλας ὄπως ἴδῃς μόνος σὺ αὐτὸς
τῶν τέκνων σου τὸν φόνον.

ΙΑΣΩΝ. Ἄλλ' ἀνοίξατε,
θεράποντες, τὰς κλειῖδας ὅσον τάχιστα,
μετακινεῖτε τοὺς μοχλοὺς, διπλοῦν κακὸν,
τοὺς μὲν νεκροὺς νὰ ἴδω, ταύτην δὲ κ' ἐγὼ
ἐκδικηθῶ.

ΜΗΔΕΙΑ. Τὰς θύρας ταύτας τί κινεῖς
κί' ἀναμοχλεύεις, τοὺς νεκροὺς ἀνερευνῶν
κ' ἐμέ τὴν ταῦτα πράξαταν; Ἡσύχασον,
παῦσαι τοῦ κόπου· ἐὰν δ' ἔχῃς χρεῖαν μου,
λέγ' ὅ,τι θέλεις· ἀλλ' οὐδὲν ὅπως τῇ χειρὶ
θέλεις μὲ ψύσει· ἔδωκέ μοι ὄχημα
ὁ Ἥλιος τοιοῦτον, ὁ πατὴρ πατήρ,
εἰς φύλαξίν μου ἀπὸ ἐχθρικῆς χειρός.

ΙΑΣΩΝ. ὦ μῖσος, ὦ ἐχθίστη γύναι, φοβερά,
εἰς τοὺς θεοὺς κ' ἐμέ καὶ εἰς ὀλόκληρον
τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἐτόλμησας
τὸ ξίφος νὰ ἐμπήξῃς εἰς τὰ τέκνα σου,
τὰ τέκνα τὰ ὁποῖα ἔτεκες κ' ἐμέ

τὸν δυστυγῆ νῦν καταστρέφεις ἄτεκνον.
 Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἔπραξας, τὸν Ἥλιον
 προσβλέπεις ἔτι καὶ τὴν γῆν, ὧ μιαιρὰ,
 ἀποῦ ἡνέχθης ἔργον δυσσεβέστατον
 νὰ πράξης! ὦ κατάρρα! ἐγὼ τώρα δὲ
 καταλαμβάνω, τότε φεῦ! μὴ σωφρονῶν,
 ὁπότε ἐκ βαρβάρου οἴκου τε καὶ γῆς
 ἑλληνικὸν εἰς οἶκον σὲ παρέλαβον,
 μέγα κακὸν, προδότιν τοῦ πατρὸς αὐτῆς
 καὶ τῆς πατρίδος ἦτις σὲ ἐξέθρεψε.
 Τὸν τιμωρὸν τῆς δαίμονα ἐπέρριψαν
 οἱ θεοὶ πρὸς με· ἐπειδὴ φονεύσασα
 τὸν ἀδελφόν σου πρῶτον τὸν παρέστιον
 εἰς τῆς Ἀργούσ τὸ σκάφος τὸ καλλιπρωρον
 εἰσέβης· κ' ἐξ αὐτῶν μὲν πρῶτον ἤρχισας,
 τὸν ἄνδρα τοῦτον νυμφευθεῖσα ἔπειτα
 καὶ τέκνα μοι τεκοῦσα, τὰ ἐφόνευσας
 χάριν τῆς κοίτης. Δὲν ὑπάρχει Ἑλληνίς
 ἦτις τῶν τέκνων θὰ ἐτόλμα τὴν σφραγῆν,
 ὧν ἕνεκα ἡξίουν νὰ σὲ νυμφευθῶ,
 κηκὰ νυμφεύματά μοι καὶ ὀλέθρια!
 λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρρηνικῆς
 ἀγριωτέραν Σκύλλης φύσιν ἔχουσαν.
 Ἄλλὰ βεβαίως μὲ τοιαῦτα σὲ ποτὲ,
 μυρία καὶ ἂν εἶπω, δὲν σὲ συγκινῶ.
 Τοιοῦτον φύσει θράσος ἐνυπάρχει σοι.
 Ἔρρε, τῶν τέκνων μαιφόνε καὶ αἰσχρά.
 Ἔμοι δὲ μένει τώρα νὰ βαρυπενθῶ
 τὴν τύχην μου οἰκτείρων, οὔτε δ' ἐξ αὐτῶν
 τῶν νέων γάμων ἔχων νὰ ὠφεληθῶ,
 οὔτε τοὺς παῖδας ἔχων οὓς ἐγέννησα
 καὶ εἶχον ἀναθρέψει ἔξω ζῶντας νῦν
 νὰ προσφωνήσω· ἀλλ' ἀπώλεσα αὐτούς.
ΜΗΔΕΙΑ. Μακροὺς βεβαίως λόγους ἂν ἀπῆντων σοι
 θὰ ἔλεγον εἰς ταῦτα, ἂν ὁ Ζεὺς πατήρ

ἤγνόει ποῖα παρ' ἐμοῦ σὺ ἔπαθες
καὶ ἀντὶ τούτων ποῖα μοὶ ἀπέδωκας;
Δὲν ἔμελλες ἐν τούτοις, ἀτιμάζων μου
τὸν γάμον κ' ἐγγελῶν μοι, βίον ἀληθῶς
τερπνὸν σὺ νὰ διάγῃς, οὐθ' ἡ τύραννος,
οὐδ' ὁ τοὺς γάμους τούτους προμηθεύσας σοι
Κρέων, ἀπὸ τῆς χώρας νὰ μ' ἐκβάλητε
αὐτῆς ἀτιμωρήτως. Ἦδη λείαναν,
λέγε μ' ἂν θέλῃς, εἴτε Σκύλλαν Τυρσηνὴν,
τὴν σὴν καρδίαν ἀφοῦ ἤγγισα πικρῶς.

ΙΑΣΩΝ. Ἀλλὰ καὶ σὺ λυπεῖσαι κ' εἶσαι κοινωνὸς
τῶν συμφορῶν.

ΜΗΔΕΙΑ. Βεβαίως· ἀλλ' ἡ λύπη μου
κουφίζεται πῶς, ὅταν σὺ δὲν ἐγγέλῃς.

ΙΑΣΩΝ. Οἴμοι! ὦ τέκνα, ὡς κακῆς ἐτύχετε
μητρός.

ΜΗΔΕΙΑ. ὦ παῖδες, ἀπώλεσθητε κακῶς
ἐκ τῆς πατρίδας νόσου.

ΙΑΣΩΝ. Δὲν ἀπώλεσεν
ἐν τούτοις ταῦτα τοῦ πατρὸς ἡ δεξιὰ.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἡ καταφρόνησίς σου καὶ οἱ νέοι σου
οἱ γάμοι ὅμως.

ΙΑΣΩΝ. Καὶ ἠξίως αὖτις λοιπὸν
τοὺς παῖδας νὰ φονεύσῃς γάμων ἕνεκα;

ΜΗΔΕΙΑ. Μικρὸν δὲ τοῦτο τῇ γυναικί φρονεῖς κακόν;

ΙΑΣΩΝ. Τῇ σώφρονι βεβαίως· σοὶ δὲ πράγματι
κακὰ τὰ πάντα.

ΜΗΔΕΙΑ. Δὲν ὑπάρχουσιν αὐτοί.
Ἐπειδὴ τοῦτο σοῦ πληγόνει τὴν ψυχὴν.

ΙΑΣΩΝ. Ἀλλ' εἶνε ὅμως τιμωροὶ σκληρότατοι
τῆς κεφαλῆς σου.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἀλλ' ἠξεύρουν οἱ θεοὶ
τῆς συμφορᾶς τίς εἶνε ὁ πρωταίτιος.

ΙΑΣΩΝ. Καλῶς ἠξεύρουν τὴν ψυχὴν σου τὴν αἰσχράν.

- ΜΗΔΕΙΑ.** Μισῶ σε καὶ αὐτὴν σου ἔτι τὴν πικραν
φωνὴν ἐχθαίρω.
- ΙΑΣΩΝ.** Καὶ τὴν σὴν ἐγὼ λυσιπὸν
ν' ἀπαλλοχθῶμεν εἴν' ἀλλήλων εὐκρολον.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Καὶ πῶς ; τί πράξω ; ἐπειδὴ κ' ἐγὼ ποθῶ
ν' ἀπαλλοχθῶ σοῦ.
- ΙΑΣΩΝ.** Δός μοι τούτων τοὺς νεκροὺς
νὰ θάψω καὶ νὰ κλύσω.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Ὅχι βέβαια.
Διότι θέλω τούτους μὲ τὴν χειρ' αὐτὴν
μακρὰν νὰ θάψω, εἰς τὸ τέμενος, ἐγὼ,
τῆς Ἑρας τῆς Ἀκραίας φέρουσα θεᾶς,
τῶν πολεμίων ἵνα μὴ κανεῖς ποτε
τοὺς τύμβους καθυδρίση τούτων ἀνασπῶν.
Σεμνὴν δ' ἐν ταύτῃ ἐορτὴν καὶ τελετὴν
τῇ χώρᾳ τοῦ Σισύφου θὰ συστήσωμεν
τοῦ φόνου τούτου τοῦ στυγνοῦ μνημόσυνον.
Ἐγὼ δ' εἰς Ἐρεχθέως ἄπειμι τὴν γῆν,
Αἰγεῖ νὰ συνοικήσω τῷ Πανδίωνος.
Σὺ δὲ κακὸς ὢν, θ' ἀποθάνης καὶ κακῶς
τὴν κεφαλὴν σου συντριβείς μὲ τῆς Ἀργοῦς
τεμάχιον, καὶ τέλος εὖτω θλιβερόν
τῶν γάμων μου λαμβάνων, ὡς ἐμπρέπει σοι.
- ΙΑΣΩΝ.** Ἡ κατάρα τῶν τέκνων νὰ σ' εὕρη
καὶ τῆς Δίκης φονίας τὸ ξίφος.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Ἀλλὰ ποῖός σου δαίμων ἀκού' ἢ θεὸς
ξεναπάτου ὡς σὲ καὶ ψευδόρκου ;
- ΙΑΣΩΝ.** Φεῦ φεῦ, μυστὰ καὶ τῶν τέκνων φονεῦ !
- ΜΗΔΕΙΑ.** Εἰς τὸν οἶκόν σου χῶρει καὶ θάπτε τὴν σὴν.
- ΙΑΣΩΝ.** Ἀλλ' ἀπέρχομαι, τέκνων διπλῶν στερηθεῖς.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Θὰ θρηνήσης ἀκόμη κ' εἰς γῆρας μακρόν.
- ΙΑΣΩΝ.** ὦ παμφίλτατα τέκνα !
- ΜΗΔΕΙΑ.** Ἐμοὶ, σοὶ δ' οὐχί.
- ΙΑΣΩΝ.** Καὶ τ' ἀπέκτεινας ὁμως.
- ΜΗΔΕΙΑ.** Ναί, πλήττουσα σέ.

ΙΑΣΩΝ. Οἶμοι! θέλω τὸ φίλτατον στάμα αὐτῶν
 νὰ φιλήσω ὁ τάλας, μικρὸν ν' ἀσπασθῶ.

ΜΗΔΕΙΑ. Νῦν αὐτὰ προσφωνεῖς καὶ τ' ἀσπάζεσ' ἐνῶ
 τὰ ἀπώθησας τότε.

ΙΑΣΩΝ. ὦ! δὸς πρὸς θεῶν,
 νὰ προσψύσω τὸ σῶμα τῶν τέκνων μου δός.

ΜΗΔΕΙΑ. Ἄλλ' εἰς μάτην τοὺς λόγους σου ρίπτεις, οὐχί.

ΙΑΣΩΝ. Ζεῦ! ἀκούεις σὺ ταῦτα, τῶν τέκνων μου πῶς
 ἀπωθοῦμαι καὶ πάσχω ὅποι' ὑπ' αὐτῆς
 τῆς σκληρᾶς παιδοκτόγου λεκίνης κακᾶ!
 Ἄλλὰ πάση δυνάμει ὀδύρομ' αὐτὰ
 καὶ θρηγῶ, τοὺς θεοὺς μαρτυρόμενος πῶς
 ἀποκτείνασα ταῦτα, κωλύεις ἐμὲ
 νὰ τὰ ψάσω καὶ θάψω αὐτῶν τοὺς νεκρούς.

Εἴθε μήποτ' ἐγὼ πρὶν γεννῆσας αὐτὰ,
 νὰ τὰ ἔβλεπον ἤδη νεκρούς ὑπὸ σου!

ΧΟΡΟΣ. Εἶν' ὁ Ζεὺς χρηγὸς ἐν Ὀλύμπῳ πολλῶν,
 ἀπροόπτως πολλὰ δ' ἐκτελοῦν οἱ θεοί.
 Καὶ τὰ νῦν πιθανὰ δὲν ἐγένοντο μὲν,
 τῶν ἀπύρων δὲ πόρον εὗρηκ' ὁ Θεός.
 Καὶ τοιοῦτον ἀπέδη τὸ πρᾶγμα.

Π. ΘΩΜΑ.

